

Pedagogická
fakulta
Faculty
of Education

Jihočeská univerzita
v Českých Budějovicích
University of South Bohemia
in České Budějovice

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích
Pedagogická fakulta
Katedra anglistiky

Bakalářská práce

Oregonská stezka a období "zlaté horečky"
jako fenomény americké historie
The Period of the Gold Rush in American
History, the Oregon Trail

Vypracoval: Sandra Gawliková, Aj-H, 3. ročník
Vedoucí práce: Mgr. Alice Sukdolová, Ph.D.

České Budějovice 2014

Prohlášení:

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci na téma Oregonská stezka a období "zlaté horečky" jako fenomény americké historie vypracovala samostatně s použitím pramenů uvedených v bibliografii.

Prohlašuji, že v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb. v platném znění souhlasím se zveřejněním své bakalářské – diplomové – rigorózní – disertační práce, a to v nezkrácené podobě – v úpravě vzniklé vypuštěním vyznačených částí archivovaných pedagogickou fakultou elektronickou cestou ve veřejně přístupné části databáze STAG provozované Jihočeskou univerzitou v Českých Budějovicích na jejích internetových stránkách, a to se zachováním mého autorského práva k odevzdanému textu této kvalifikační práce. Souhlasím dále s tím, aby toutéž elektronickou cestou byly v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 111/1998 Sb. zveřejněny posudky školitele a oponentů práce i záznam o průběhu a výsledku obhajoby kvalifikační práce. Rovněž souhlasím s porovnáním textu mé kvalifikační práce s databází kvalifikačních prací Theses.cz provozovanou Národním registrem vysokoškolských kvalifikačních prací a systémem na odhalování plagiátů.

V Českých Budějovicích dne 13.3. 2014

Podpis: ..... Gawliková

Poděkování:

Chtěla bych poděkovat rodině a přátelům za jejich podporu a paní Mgr. Alici Sukdolové, Ph.D. za její vedení, rady, připomínky a trpělivost.

Anotace

Tato bakalářská práce je zaměřena na osidlování západu Spojených států amerických v 19. století, konkrétně na Oregonskou stezku od jejích počátků až do jejího konce. Práce pojednává jak o prvním objevování západu, tak o prvních emigrantech, kteří se na cestu na západ vypravili, i o přesné trase Oregonské stezky. Zabývá se každodenním životem pionýrů na cestě a úsilím, které bylo na její zvládnutí třeba vynaložit. Dále je zmíněno, jaké další trasy na západ vedly, a vznik transkontinentální železnice, která cestu na západ pomocí vozů ukončila. V práci je také popsáno, jak z tzv. Oregonského teritoria vznikl jeden ze států Spojených států amerických.

Abstract

This thesis is focused on westward migration in the United States of America in 19th century. It describes the early beginnings of the exploration of the west coast of United States, the people moving westward and the main trail leading to the west – the Oregon Trail. The difficulties that the emigrants had to go through are mentioned along with their everyday life on the road and the exact trek of the trail. There are also mentioned other trails leading west and the Transcontinental Railroad that eased the migration to the west and stopped the moving with wagons entirely. Also the early development of the Oregon state and how it became a part of the United States of America are described.

Obsah

1	ÚVOD	6
2	CO PŘEDCHÁZELO OREGONSKÉ STEZCE	8
3	DŮVODY K MIGRACI	10
4	PRVNÍ VĚTŠÍ VÝPRAVA DO OREGONU	11
5	OREGONSKÁ STEZKA	13
	5.1 MISSOURI	13
	5.2 NEBRASKA	20
	5.3 WYOMING	25
	5.4 IDAHO	35
	5.5 OREGON	38
6	ZÁVĚR	42
7	PŘÍLOHA	45
8	BIBLIOGRAFIE	46

1 Úvod

Území Spojených států amerických na počátku 19. století končilo na západě hranicemi států Illinois, Missouri, Arkansasu a Louisiany. Všechno na jihozápadě až po pobřeží dnešní Kalifornie bylo mexické a severozápadní/oregonské teritorium (území mezi Kalifornií a Ruskou Aljaškou) bylo pod nadvládou spíše Anglie. Území Jižní a Severní Dakoty, Montany, Wyomingu, Nebrasky a Kansasu bylo bělochy neosídlené území, které sice patřilo pod unii Spojených států amerických, ale obývali ho pouze Indiáni.

O správu Oregonského teritoria se hlásili jak Velká Británie, tak Spojené státy americké. Spojené státy si toto území nárokovaly na základě expedice Roberta Graye, který již v roce 1792 prozkoumával řeku Columbiu protékající Oregonem, a také na základě Lewisovy a Clarkovy expedice, o které bude ještě zmínka později. Velká Británie své požadavky nad oregonským teritoriem vztahovala k prozkoumání řeky Columbie Davidem Thompsonem. Roku 1818 se obě země dohodly na společné správě. Zpočátku to nepředstavovalo žádný problém, jelikož do Oregonu pouze občas zavítaly americké obchodní lodě z východu či lovci kožešin.

V důsledku rozsáhlé migraci z Evropy se východ Spojených států začal rychle zaplňovat. Lidé žili na sobě natěsnáni v malém prostoru a jejich životní úroveň klesala. To byl jeden z hlavních důvodů, které vedly k probuzení zájmu o rozšiřování území Spojených států směrem na západ. Jelikož se obchodování se západem dařilo, začali obchodníky následovat i objevitelé, kteří se snažili najít vhodnou cestu pro překonání Skalisticích hor (Rocky Mountains), ať už po souši nebo po řece, která by umožnila rychlejší a pohodlnější obchod. Další výpravy, které dále byly podnikány na západ, byly misionářské. Jejich účastníci si dali za úkol obrátit původní obyvatelé západu - Indiány na křesťanství. Tato dlouhá a náročná práce vyžadovala, aby se misionáři na západě usadili a zůstali natrvalo.

Díky takovémuto prozkoumávání a osidlování začalo na západě zůstávat více a více lidí, kteří zpátky na východ posílali velice povzbudivé zprávy. Zprávy o dostatku úrodné půdy vhodné pro pěstování rostlin i chov zvířat, zprávy o výnosném zemědělství, díky kterému rodiny nemusely trpět hladu a mohly s přebytky i obchodovat a také zprávy o jiném podnebí, které slibovalo menší teplotní extrémů a méně infekčních nákaz.

Na cestu do Oregonu a jiných států na západě jako například Kalifornie, Utahu, Colorada, Nevady a Montany se lidé ve větších počtech začali vydávat od 40. do 70. let 19. století. V roce 1869 byla dokončena transkontinentální železnice, která cestování v mnohém zjednodušila.

Cesta do zaslíbené země Oregonu, která vedla od řeky Missouri a byla dlouhá 2000 mil, zabrala emigrantům průměrně šest měsíců. Jako dopravní prostředek napříč kontinentem používali vozy tažené voly, mezky nebo koňmi. Voli byli s dvěma až třemi mílemi za hodinu bezkonkurenčně nejpomalejší, zato ale byli nejméně nároční na potravu i péči. Koně bylo mnohem těžší cestou uživit, ale zase postupovali značně rychleji, a cesta s nimi se dala zvládnout za pouhé čtyři měsíce. Proto koně jako dopravní prostředek volili nejčastěji ti zámožní, kteří si mohli dovolit vézt sebou pro ně potravu.

Dalším možným způsobem dopravy do Oregonu byly lodě. Lodě se používaly už před vybudováním stezky sjízdné pro vozy a používaly se i potom, ale převážně pouze pro obchod. Pro emigranty moc populární nebyly, protože cesta po řece vyšla mnohem draž než cesta po souši, a byla i časově náročnější - zabrala téměř celý rok. Právě proto byli ve 20. letech 19. století vysíláni objevitelé, aby našli vhodnou sjízdnou trasu po souši.

Trasa stezky byla velmi náročná. Většinou vedla prašnými prériemi, v případě deště navíc blátem, nebo po nerovném skalnatém terénu, a čas od času bylo potřeba i přebrodit řeku. Cesta na západ byla také velmi nebezpečná, jelikož karavany vozů projížděly přes území obývané Indiány a tím narušovaly přírodní podmínky, ve kterých Indiáni žili po celé generace. Pro některé Indiány představovali emigranti hrozbu, pro některé zároveň možnost, jak se obohatit. Tím, že emigranti začali využívat trávu, která byla původně pro koně Indiánů, dřevo, které Indiáni používali, aby přežili zimu, vodu, kterou emigranti znečišťovali, a také tím, že lovíli potravu Indiánů - antilopy a bizony, které málem vyhubili, se Indiáni začali obávat o samotné přežití. Proto jim připadalo spravedlivé připravit emigranty o potraviny, kožešiny, zvířata nebo jiné věci, které u emigrantů našli. Tak zákonitě vznikaly konflikty, neboť emigranti neměli chuť sdílet s Indiány svůj majetek a bránili jej i za cenu svých životů. Je nutno ale podotknout, že se našli i tací Indiáni, kteří naopak projevíli vstřícnou pohostinnost a s emigranty se o své zdroje podělili nebo je s nimi alespoň za něco vyměnili.

2 Co předcházelo Oregonské stezce

Prvotní myšlenka k prozkoumání západu se objevila počátkem 19. století a mezi lety 1803 až 1806 byla podniknuta první výpravná cesta napříč dnešními Spojenými státy.

Meriwethera Lewise a Williama Clarka požádal Thomas Jefferson, který byl v roce 1801 zvolen prezidentem, aby podnikli výpravu na západ k Tichému oceánu a aby našli vodní propojení mezi východním a západním pobřežím. Oba jmenovaní byli následně za své zásluhy spojené s touto expedicí jmenováni guvernéry. Lewis se stal guvernérem Louisiany a Clark guvernérem Missouri. Kromě jiného, bylo také účelem této expedice demonstrovat nadřazenost původním obyvatelům – Indiánům.

Lewis a Clark objevili dva průsmyky, oba se ale ukázaly být pro vozy nesjízdné. Překonat Rocky Mountains (Skalisté hory) nebylo vůbec tak lehké, jak Jefferson doufal. Nicméně Lewisova a Clarkova expedice zmapovala západní i východní údolí řek Platte River a Snake River a díky tomu právě tudy mohla za pár let vést Oregonská stezka. Tím, že se Lewis a Clark dostali až k Tichému oceánu suchou cestou, dokázali, že je to sice velice obtížné, ale není to nemožné.

Výprava začala z místa zvaného Camp Dubois, zimního kempu v Illionis na břehu řeky Missouri.¹ Prvního dne zhruba 45 mužů překročilo řeku Mississippi u ústí řeky Missouri a vydalo se na dlouhou cestu. Jejich úkolem bylo prozkoumat hlavní tok řeky Missouri a zjistit, který její přítok poskytne co nejpřímější vodní cestu k Tichému oceánu. Průměrně urazili 10 mil za den a cestou se setkávali s různými kmeny Indiánů a snažili se je přesvědčit o nadřazenosti Spojených států amerických a výhodnosti obchodování s nimi, místo s britskými obchodníky.²

Další významnou expedicí podniknutou na západ byla expedice Johana Jacoba Astora, která vyrazila v roce 1810 ze St. Louis v Missouri za obchodem s kožešinou.³ Cestou zpátky, obávající se Indiánů, se pár mužů v čele s Robertem Stuartem rozhodlo nenásledovat Lewisovu a Clarkovu cestu a raději vyrazit jižnější cestou. Díky tomu se jim přes Rocky

---

¹ MARKLEY, B. Up the Missouri River with Lewis and Clark: From Camp DuBois to the Bad River, 2005, kapitola 1.

² WOODGER, E., TOPOROV, B. Encyclopedia of the Lewis and Clark expedition, NY 2004, s. xvii.

³ Astor Expedition [online], c 2012, last revision 11 October 2013 [cit. 2013-04-14].

<http://en.wikipedia.org/wiki/Astor_Expedition>

Mountains podařilo objevit průchod, tzv. South Pass ve Wyomingu, kudy o pár let později vedla Oregonská stezka.⁴

Přestože se Madison, jeden z účastníků Stuartovy party, o South Passu zmínil ve svém deníku, který později i vydal, nebyl South Pass po desetiletí používán a i nadále byla využívána severní trasa. Teprve v roce 1824 ho znovu objevili Jedediah Smith a Thomas Fitzpatrick a až v roce 1832 jím projeli první vozy pod vedením Benjamina Bonnevillea.⁵

Ve třicátých letech 19. století zkrachoval obchod s kožešinou a nad západem získávala převahu Velká Británie. Američané se obávali, že se Indiáni, přikloní raději k Evropským myšlenkám, a proto začali vysílat své křesťanské misionáře. Mezi nimi byli vysláni i Marcus Whitman a jeho žena Narcisa. Dopisy, které tato dvojice posílala zpět, vypovídaly o nových možnostech a výhodách Oregonu, což vyvolalo zájem u mnoha dalších lidí.⁶

40. léta 19. století se proto stala symbolem veliké západní expanze. Rychle se šířila myšlenka o rozlehlé úrodné zemi, za kterou se nemusí platit. Mnoho rodin sbalilo veškeré své jmění a vyrazilo na západ. Prvními z nich byla v roce 1840 tzv. Peoria Party. Byli to první pionýři, kteří se ze státu Illinois dostali do Oregonu po Oregonské stezce a chtěli z této nové země vytvořit americkou kolonii. Začali zakládat města, stavět mlýny, budovat obydlí pro dělníky a s příchodem nových a nových obyvatel se města začala velmi dynamicky rozvíjet. Vznikala kompletní infrastruktura s řadou fabrik, navazujících obytných čtvrtí, hospůdek a obchůdků.⁷

První velký migrační „vlak“ vozů do Oregonu vedl v roce 1843 Jesse Applegate. Nazýval se „The Great Migration“ a jeho součástí bylo téměř tisíc cestujících – mužů i žen.⁸ Po něm se kolonizace rozrostla a následovaly její další a další kolony vozů.

---

⁴ Letter of Ramsay Crooks to the Detroit Free Press, June 28, 1856.

⁵ South Pass (Wyoming) [online], last revision 21 June 2013 [cit. 2013-04-14].
<[http://en.wikipedia.org/wiki/South_Pass_\(Wyoming\)](http://en.wikipedia.org/wiki/South_Pass_(Wyoming))>

⁶ Oregon National Historic Trail [online], c 2002, last revision 15 Sep 2010 [cit. 2013-04-14].
<http://www.gorp.com/parks-guide/travel-ta-hiking-oregon-sidwcmdev_068992.html>

⁷ SEIGNEUR, C. B. West Linn, Charleston SC 2008, s. 7.

⁸ BROOKE, B. Oregon Trail: Wagon Tracks West [online], c 2013 [cit. 2013-04-14].
<<http://www.historynet.com/oregon-trail-wagon-tracks-west.htm>>

3 Důvody k migraci

Mezi léty 1834 – 1868 přišlo do Oregonu kolem 80 tisíc lidí a každý z nich k tomu měl své důvody. Tím nejčastějším byla volná úrodná půda a díky tomu lepší podmínky jak pro živobytí, tak i pro obchod. Zpátky na východ o tom chodily různé historky od lidí, kteří tam našli nový život, jako například: „pigs roamed pre-cooked with knives and forks stuck in their bodies for the benefit of the hungry.“ Na základě „The Donation Land Law“ z roku 1850 byla zadarmo rozdávána půda všem, kteří v Oregonu žili, včetně žen.⁹ Taková zpráva přirozeně vyvolala velký zájem a počet těch, kteří se rozhodli jít hledat své štěstí v novém působišti, rostl geometrickou řadou. Každý rok se pravidelně vydávalo několik dlouhých karavan vozů na západ. Jejich kolona vypadala z dálky jako dlouhý had vinoucí se krajinou.

Dalším důvodem pro některé emigranty bylo podnebí. Většina emigrantů přicházela z míst, kde se střídala extrémně horká léta s velice krutými zimami. Východ byl navíc přelidněn. V některých městech měli lidé velmi špatné podmínky pro život, což způsobovalo komplikace s hygienou a rostoucí špínu. Pro další lidi mohlo být důvodem otroctví a trvajících nespravedlnost vůči černochům. Nesouhlas s těmito poměry a touha po svobodě je nutila vydat se na cestu za lepšími podmínkami.

V Oregonu byla půda úrodná, byl jí tam dostatek a obchod se díky tomu rychle rozrůstal. Dalším velkým důvodem pak bylo zdraví. V oblasti kolem Mississippi byl zvýšený výskyt mnoha nemocí, jako například cholery, která si přímo libovala v přelidněných vlhkých oblastech s hygienou na nízké úrovni, také spály, zápalu mozkových blan, neštovic, chřipkových pandemií, tuberkulózy, malárie a spousty dalších.¹⁰ Pro emigranty byla velká šance, že na západě, kde jsou jiné povětrnostní podmínky a jiné klima, tyto nemoci řádit nebudou.

---

⁹ EWING, T. E. The journey to Oregon over teh Oregon Trail, 1852. One Family's Story. [online], c 1916 [cit. 2013-04-16]. <<http://oregontrail1852.webstarts.com/>>

¹⁰ Tamtéž.

4 První větší výprava do Oregonu

Koncem dubna roku 1843 se ve městě Independence ve státě Missouri sešlo velké množství lidí, převážně farmářů se svými rodinami, aby vyrazili na dobrodružnou cestu, které říkali „experiment“. Byla to vůbec první karavana vozů, která se do Oregonu vypravila za účelem migrace. Lidé přijeli ze všech různých směrů, na lodích i po cestách a doufali, že najdou zaslíbenou zemi Oregon, o které toho zatím nevěděli mnoho. Celkově se sešlo kolem 900 lidí, více jak 200 vozů, 700 přepravních volů a kolem 800 kusů dobytka.¹¹ Lidé se spontánně formovali do skupin chystajících se vyrazit. Kapitánem byl určen Peter Burnett a o stáda se měl starat Jesse Applegate, který sepsal své vzpomínky v díle „A Day with the Cow Column in 1843.“¹² Karavana vozů vyrazila na přelomu dubna a května, což bylo optimální z hlediska dostatku trávy pro zvířata. Začátek cesty nebyl nijak složitý. Počasí bylo většinou příjemné až na pár bouří a lidé se rychle přizpůsobovali denní rutině.

V první třetině trasy si cestující zvykali na cestu a její každodenní obtížnost. Učili se zapřahat a odpřahat vozy, udržovat vozy v dobrém funkčním stavu a pečovat o zvířata. Museli se naučit vycházet se svými spolucestujícími a společně se dohodnout na dodržování určitých pravidel - například jezdit v takových kolonách, aby vířili co nejméně prachu a jiní ho potom nemuseli dýchat. Museli se také naučit, jak každý večer postavit stany a jak vařit na otevřeném ohni.¹³ Palivem pro vaření bylo dřevo nebo bizoní trus, který k jejich překvapení hořel výborně a nevydával žádný zápach.¹⁴

První a také nejlehčí třetinu za sebou emigranti měli v okamžiku, kdy dorazili k Chimney Rock a Scotts Bluff. Dál už je čekal těžší terén a méně možností dokoupit zásoby, či sehnat vodu. I stáda bizonů, která předtím byla jistým zajištěním potravy, se dále vyskytovala již v menším počtu. Před sebou měli řeky, které museli přebrodit, a strach z konfliktu s Indiány jim na náladě také zrovna nepřidával. V té době rovněž získali přehled, jak na tom budou finančně. Na různých zastávkách v pevnostech si mohli dokoupit nové

---

¹¹ BROOKE, B. Oregon Trail: Wagon Tracks West [online], c 2013 [cit. 2013-04-16].
<<http://www.historynet.com/oregon-trail-wagon-tracks-west.htm>>

¹² APPLGATE, J. A Day with the Cow Column in 1843. The Quarterly of the Oregon Historical Society Vol. 1, Oregon Historical Society 1900, s. 372-374.

¹³ Making The Trek [online], last revision 16 Nov 2013 [cit. 2013-04-16].
<<http://www.nps.gov/oreg/historyculture/history1.htm>>

¹⁴ Oregon National Historic Trail [online], c 2002, last revision 15 Sep 2010 [cit. 2013-04-18].
<http://www.gorp.com/parks-guide/travel-ta-hiking-oregon-sidwcmdev_068992.html>

zásoby, opravit vozy, či okovat zvířata a také bylo možné zaplatit si přepravu přes některé řeky.¹⁵

Život na cestě byl po většinu času monotónní. Jesse Applegate ve svém díle popisuje, jak každé ráno ve čtyři hodiny vystřelili strážce z ručnice, aby všechny probudili. Potom se rozdělaly ohně a pastevci zahnali voly do ohrady, aby je mohli zapřáhnout. Ohrady se stavěly každý večer z vozů, které se zaparkovaly do kruhu, aby stáda nemohla uprchnout a zároveň sloužily jako ochrana před možným útokem Indiánů. Od pěti do sedmi bylo nutné udělat řadu činností: nasnídat se, sbalit stany, zapřáhnout voly a naložit vozy. V sedm hodin se vyráželo. Ženy a děti šly většinou pěšky a cestou například sbírali květiny a kamínky. Chlapci na koních pak dávali pozor, aby se stádo dobytka nezatoulalo příliš daleko od karavany vozů. Když odpoledne dorazili na určené místo k táboření, udělali z vozů opět ohradu, postavili stany, zapálili ohně a uvařili večeři ze zásob nebo z uloveného bizona či antilopy. Po večeři si děti šly hrát, mladí si povídali nebo tancovali u ohně a rodiče probírali, co podniknou, až dorazí do Oregonu.¹⁶

Takhle vypadala první velká karavana vozů, která se do Oregonu vypravila v roce 1843. Nyní si popíšeme, jak taková cesta vypadala od začátku až do konce.

---

¹⁵ Making The Trek [online], last revision 16 Nov 2013 [cit. 2013-04-18].

<<http://www.nps.gov/oreg/historyculture/history1.htm>>

¹⁶ APPLGATE, J. A Day with the Cow Column, s. 372-374.

5 Oregonská stezka

Trasa Oregonské stezky nebyla nikdy přesně dána. Postupným vývojem vznikalo na trase z Missouri do Oregonu nespočetně cest a zkratk. Hlavní cesta vedla nejčastěji podél řek, jelikož voda, a díky jejímu dostatku i narostlá tráva, měly pro poutníky zásadní význam. Uprostřed května, kdy většina emigrantů vyrážela na dlouhou cestu do Oregonu, byla tráva nejvíce vzrostlá a divoké květiny byly v plném květu. Jak se cestování na západ rozmáhalo, a to hlavně díky objevení zlata v Kalifornii v roce 1848, začaly podél stezek vyrůstat různé pevnosti. Ty umožňovaly dokoupit zásoby nebo ošetřit raněné lidi, či zvířata, a také sloužily k ochraně před Indiány.¹⁷ Popis hlavní Oregonské stezky, po které emigranti šli a popis zastávek, na kterých načerpávali sílu a dokupovali zásoby, následuje:

5.1 Missouri

Přestože první výpravy do Oregonu vyrážely na cestu z Elm Grove ve Wisconsinu, nejčastějším místem, ze kterého se později vyráželo na cestu, se stalo město Independence ve státě Missouri. Independence je dnes čtvrtým největším městem ve státě Missouri a se 110 tisíci obyvateli je na 228 místě co do velikosti mezi městy Spojených států amerických. Je také známé pod názvem „Queen City of the Trails“, protože leží na místě, kde se střetávají historické stezky Santa Fe, Kalifornská stezka a Oregonská stezka. Independence bylo jedním z prvních měst, kde se usídlili věřící církevního hnutí s názvem „Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů“, jejíž členové jsou známi spíše pod názvem Mormoni. Bylo také místem, kde se sjížděli lidé z celého východu, nakupovali vše potřebné na cestu na západ a vytvářeli skupiny, ve kterých plánovali později na západ cestovat. Nikdo se na západ nechtěl pustit na vlastní pěst převážně proto, že se všichni obávali útoků Indiánů.

Dalším oblíbeným místem pro zahájení této dlouhé cesty bylo město Westport poblíž tehdejšího Kansas City, ležící na řece Missouri více na západ než Independence. K výčtu je také třeba přidat město St. Joseph, které vzniklo v roce 1843 a bylo posledním místem k dokoupení základních zásob.¹⁸ Nejlepším místem k zakoupení všeho potřebného na cestu

---

¹⁷ EWING, T. E. The journey to Oregon over teh Oregon Trail, 1852. One Family's Story. [online], c 1916 [cit. 2013-04-16]. <<http://oregontrail1852.webstarts.com/>>

¹⁸ Oregon Trail [online], last revision 19 December 2012 [cit. 2013-05-13]. <http://en.wikipedia.org/wiki/Oregon_trail>

bylo ale město St. Louis. Bylo to město plné obchodníků s kožešinami, falešných hráčů, Indiánů, spekulantů, horalů a černochoů ze všech různých koutů Spojených států. Budoucí pionýři tu často nakupovali všechno, co na cestu potřebovali, aby se posléze přesunuli do výchozího místa a dali se dohromady se svou skupinou budoucích cestovatelů. Tak to probíhalo například i u Francise Parkmana a jeho kamaráda, kteří se vydali na cestu v roce 1846. Ze St. Louis se plavili proti proudu řeky Missouri a když po šesti dnech plavby proplouvali po řece Kansas kolem města Independence, mohli již vidět první známky migrace. Celé město se hemžilo budoucími pionýry, kteří nervózně pobíhali a sháněli věci potřebné na cestu, od zásob, vybavení až po oblečení. Vůdce karavany, se kterou jel Francis Parkman, měl na sobě "bílý vlněný kabátec, na hlavě široký plstěný klobouk, na nohou mokasíny a jelenicové kalhoty, všude na švech zdobené dlouhými třásněmi. Za pasem měl zastrčený nůž. Měšec na náboje a roh se střelným prachem mu visely po boku, puška byla vpředu pověšena na vysoké hrušce sedla. Na všech věcech bylo znát neustálé používání". Koně měli na sobě většinou westernová nebo španělská sedla s pouzdry na pistole, vzadu na sedle byly přivázané stočené příkrývky, a vpředu laso.¹⁹ Francis Parkman a jeho kamarád pokračovali ale po řece dál a vyráželi až z města Westport, které leží ve státě Kansas.²⁰

Pořídít si vybavení na cestu v místě svého bydliště se většinou nevyplácelo. Zboží tam buď nemuselo být k dostání, nebo jeho přeprava ke stezce by vyšla zbytečně drahá. Nejčastěji to tedy probíhalo tak, že rodiny prodaly své domovy a vše co nemohly vést s sebou, přepravily se ze svých domovů přímo do města, ze kterého měly později vyrážet, nebo do některého obchodního města poblíž, a tam si vůz a voly za získané peníze pořídily. Potom se přesunuly do města, ze kterého měly spolu s dalšími vyrazit a tam si zajistily ubytování, aby se mohly na cestu řádně připravit a ráno v den odjezdu je už nic nezdržovalo.

Nejdůležitější součástí výbavy byl vůz. Byl vyroben ze dřeva a přes něj bylo nataženo nepromokavé plátno, které drželo tvar díky obloukům z bílého ořechu, a chránilo náklad před nepříznivým počasím, jako byl déšť, prudký vítr a spalující slunce. Při velkém vedru se plátno dalo srolovat dozadu a umožnilo cirkulaci vzduchu. Plátno bylo natřeno barvou nebo pomazáno olejem, což zajišťovalo jeho nepromokavost. Vepředu měl vůz malá kolečka a vzadu kola větší. Ta zlepšovala jízdu vozu z kopce a také na hrbolech. Malá přední kola umožňovala lepší ovladatelnost vozíku, protože se dal díky nim mnohem prudčeji otáčet.

---

¹⁹ PARKMAN, F. Oregonská stezka, Praha 1992, s. 11.

²⁰ Tamtéž, s. 7.

Kola byla vyrobena ze dřeva a po obvodu měla širokou kovovou obruč, díky níž byla kostra pevnější a kola se méně bořila na měkkém podkladu.

Takové vozy byly schopné uvést váhu až jedné tuny, některé lepší a větší dokonce až dvou tun. Limit byl ale stanovován menší s ohledem na táhnoucí voly a také platilo pravidlo, že čím lehčí vůz, tím méně se bořil do préríjních bažin. Vozy byly ale většinou tak přeplněné, že lidé často museli jít vedle nich pěšky. Naložené byly tak, aby se jejich těžiště nacházelo co nejnižší a nehrozilo převrácení vozu na nerovném terénu.²¹ „*Our big wagons had deep boxes packed to the tops with flour, bacon, coffee, salt and sugar. There was room in front for two or three persons to stand on top. The provisions were covered with planks and on the planks were piled bed and bedding and clothes tied up in sacks. In the light wagon there was two trunks full of our best clothes, with bed and bedding and two chairs with various other things. The other carried the cooking utensils and table ware, tin plates, jars, and cups. We had no stove or table; cooked on an open fire, and spread a table cloth down to eat off of, and sat on the ox yokes.*“²² Na výrobu vozíku, či na jeho koupi, byl kladen velký důraz, protože rozbitý vozík uprostřed cesty představoval fatální problém.

Když byl vozík plně naložen, nezbylo uvnitř téměř žádné místo, a tak cestující, pokud jim to počasí přímo neznemožňovalo, venku vařili, jedli i spali. Vozy byly velice odolné, aby zvládaly náročnou cestu po nerovném terénu a časté brodění řek. Pokud byly řeky příliš hluboké, že se nedaly přebrodit a zároveň ani nebyla možnost přeplout řeku na přepravnících, sundaly se z vozů kola, vyložily se některé těžké věci na vybudovaný vor, a vůz se po řece přeplavil také jako vor.²³

Jako tažná zvířata se převážně využívali voly, přestože byli pomalí a za den ušli průměrně patnáct mil. Byli ale schopní táhnout těžký náklad, byli odolnější vůči zranění než například koně a nebyli tak nároční na potravu. Aby přežili, stačila jim pouze tráva rostoucí v prérii. Té byl většinou nadbytek, také se ale stalo, že na několika desítkách mil nebyla tráva téměř žádná. Z préríjní trávy by se uživily i muly, které byly schopné cestovat rychleji, ty ale byly už dražší na pořízení a hůře ovladatelné. Tato zvířata byla velmi temperamentní, vybíravá a svéhlavá. Zatímco voly šli bez rozmyslu, kam jim lidé poručili, ať už do skal nebo do hluboké divoké řeky, muly se bránily takové příkazy poslechnout. Další možností bylo

---

²¹ TRINKLEIN, M. Oregon Trail [online], c 2012 [cit. 2013-04-18].

<<http://www.america101.us/trail/Power.html>>

²² GOWDY of McMINNVILLE, J. T. Crossing the plains. Personal Recollections of the Journey to Oregon in 1852, Dayton, Yamhill County, Oregon, September 1906.

²³ Making The Trek [online], last revision 16 Nov 2013 [cit. 2013-04-18].

<<http://www.nps.gov/oreg/historyculture/history1.htm>>

pořízení koní, ti ale byli nejdražší. Cena jednoho koně vyšla až na trojnásobek ceny jednoho vola²⁴, a navíc cestou prérií bylo těžší je uživit. Proto koně s sebou brali jenom ti majetnější a využívali je na shánění dobytka a na rychlejší jízdu vpředu před karavanou, aby mohli prozkoumat terén. Zjišťovali, zda vpředu nehrozí nebezpečí, například v podobě Indiánů, nebo zda se někde na obzoru neobjeví stádo bizonů, kteří by poskytli emigrantům potravu. V takovém případě vyrazilo několik mužů na koních na divoký lov, který ne vždy končil úspěšně. V případě, že bylo potřeba přebrodit řeku, vyráželi muži na koních napřed, aby zjistili, kde bude pro přechod nejlepší místo. Odpoledne nebo k večeru také vyráželi na průzkum, aby vybrali příhodné místo k utáboření, nejlépe v blízkosti stromů a čisté vody.

Nejtěžším úkolem, který emigranty před odjezdem čekal, bylo správně si sbalit zásoby. Kolik si s sebou vzít jídla a hlavně jaké byla jedna z nejdůležitějších otázek. Odpověď na ni nejčastěji přicházela z Oregonu od lidí, kteří tuto cestu již podnikli dříve. Jejich rada byla zabalit jídlo na 3 až 4 měsíce, hlavně mouku a slaninu.²⁵ Typický vozík vyrážející z Missouri obsahoval dále cukr, kávu, fazole, koření, sádlo, sušené ovoce a rýži „*Our supply of food was bountiful and of the best grade also of great variety, consisting in part of: cornmeal, flour, buckwheat flour, ham, bacon, sausages, dried beef, beans, peas, potatoes, rice, coffee, tea, sugar, honey, syrup, milk, butter, dried fruits, apples (green), walnuts, hickory nuts, hazel nuts, etc.*“²⁶ K tomu všemu bylo třeba zabalit různé litinové nebo plechové hrnce a pánve a také konvice. Někdy s sebou emigranti vezli i speciální trouby na pečení chleba. „*Cooking vessels consisted of pots with bails or handles attached, and large Dutch Ovens for baking bread. The arrangements for hanging vessels over the fire were made by taking two iron rods of equal length pointed at one end with rings formed at the opposite extremity, sufficiently large to admit a good stout steel bar and hooks, then we have the outfit complete for boiling food and preparing all liquid refreshments.*“²⁷ Dále bylo ještě třeba zabalit věci na spaní, oblečení pro lidi, lůžkoviny, deky a samozřejmě stan. Některé bohatší rodiny si raději braly vozy dva – jeden na jídlo a druhý pro všechno ostatní.²⁸ „*We have a plentiful supply of*

---

²⁴ EWING, T. E. The journey to Oregon over teh Oregon Trail, 1852. One Family's Story. [online], c 1916 [cit. 2013-04-23]. <<http://oregontrail1852.webstarts.com/>>

²⁵ FLORA, S. What should I pack? [online] c 2007 [cit. 2013-04-23]. <<http://www.oregonpioneers.com/packing.htm>>

²⁶ FINLEY, G. Memoirs of Travel [online], c 1922 [cit. 2013-04-23]. <<http://lib-operations.sonoma.edu/fin/aaa-0709.html>>

²⁷ Tamtéž.

²⁸ Provisions on the Trail [online], c 2013, last revision 02 February 2013 [cit. 2013-04-23]. <http://www.historicoregoncity.org/index.php/widgetkit/oregon-trail-history/item/provisions-on-the-trail?category_id=6>

provisions, including dried fruits and vegetables, also a quantity of light bread cut into slices and dried for use when it is not convenient to bake. Our stove is furnished with a reflector oven which bakes very nicely. Our clothing is light and durable. My sister and I wear short dresses and bloomers and our foot gear includes a pair of light calf-skin topboots for wading through mud and sand"²⁹ Cestou se občas povedlo ulovit bizona nebo antilopu, nejjistější potravu ale zaručoval v případě nouze dobytek, který cestoval s karavanou. Krávy mohly také zároveň poskytovat mléko, ze kterého bylo možné vyrábět máslo.³⁰ „*During this time we were milking about 30 cows where we had good grass and would fill a large five or six gallon can with milk in the morning and put it in the wagon. By evening we would have about a pound of butter! Soon, however, the grass grew scarce and the cows went dry, so we were without this food.*“³¹

Součástí vybavení, které s sebou emigranti vezli, byly také domácí recepty proti různým nemocem a nehodám. Na podvýživu prý byly dobré kyselé okurky, na různé nemoci se také používaly například pálivé papričky nebo ocet, a takovýchto potravin se našlo mnoho. Čeho ale s sebou emigranti vezli zaručeně nejvíce, byla whiskey nebo jiný destilovaný líkér. Whiskey se doporučovala na vyléčení téměř všeho – od kousnutí hada, přes bolení v krku, až po revma a popáleniny.

Cestu také velmi komplikoval nedostatek vody. Velice důležité bylo umět vodu najít a také ji správně využívat a zacházet s ní. Mezi způsoby jak vodu najít, patřilo následování pěšinek vyšlapaných divokými zvířaty a hledání pramenů pomocí virgule. Voda se také zachytávala při dešti do nádob nebo látek. Problém však představovaly různé nečistoty a bakterie, které voda obsahovala, a mnoho lidí v důsledku toho trpělo horečkami a úplavicemi. Přestože trasa většinu cesty vedla podél řek, nebylo vždy jednoduché se k vodě dostat. Někdy voda protékala mezi skalami a přístup k ní nebyl možný. Jindy byly břehy bahnitě a močálovité, a i když voda byla na dosah, přesto nebylo možné ji získat. Další nepříjemností bylo, že voda nebyla vždy čistá a pitná. Některé řeky byly písčité nebo bahnitě a voda v nich byla kalná. Jiné řeky byly plné různých vodních živočichů a nebylo možné nabrat hrnek vody, aniž by v něm neplavali například žabí pulci. Břehy řek se také často hemžily hejny komárů a jiných živočichů, kteří stejně jako lidé hledali vodu a drželi se blízko

---

²⁹ McAULEY, E. A. Iowa to the "Land of Gold" [online], c 1996 [cit. 2013-04-23].
<<http://xroads.virginia.edu/~HYPER/HNS/domwest/mcauley.html>>

³⁰ FLORA, S. What should I pack? [online] c 2007 [cit. 2013-04-23].
<<http://www.oregonpioneers.com/packing.htm>>

³¹ DUNN, M. Hill. Isaac Hill. Pioneer of 1849 and 1852 [online], c 2011 [cit. 2013-04-23].
<http://www.oregonpioneers.com/IsaacHill_1849.htm>

řek. Také hodně záleželo na tom, v jakém ročním období kolem určitých řek emigranti procházeli. Některé řeky mohly být na jaře velmi prudké, zato na podzim téměř vyschlé.

Z tohoto důvodu bylo velmi důležité cestu správně načasovat. Nejlepší doba pro odjezd byla v dubnu nebo začátkem května. Obecně platilo pravidlo, že čím dříve, tím lépe. Ti, kteří vyrazili dříve, si mohli dovolit jako tažná zvířata použít koně, protože se nemuseli obávat, že tráva podél stezky už bude spasená, a díky tomu cestovat mnohem rychleji, než karavany tažené voly. Další výhodou bylo, že je nezdržoval zviřený prach od vozů cestujících před nimi. „*Occasionally as we traveled we would overtake another train and travel with them for a day or two; then, as our train was a fast one, we would leave them behind. Again we would rest the horses for a day and do washing or other work we could not do well while traveling. At such times a train might overtake us. Gradually, however, we drew away from the other trains. We had started early in April that we might find the grass fresh for our horses, and the men were anxious to keep that advantage all the way to Oregon. Of course, numbers of trains were ahead of ours, but we always found good pasture. A pleasant thing about being early, too, was the absence of dust. We were free from the clouds that surrounded later trains and made breathing hard and camping unpleasant.*”³²

Dále bylo důležité, aby emigranti při balení zásob do vozíků zachovali rozvahu. Spouaty emigrantů mělo problémy se rozloučit se svým majetkem a dědictvím. Snažili se s sebou toho vzít co nejvíce a vozy přeplňovali a přetěžovali. To pak mělo za následek, že během cesty zjistili, že jim velký a těžký náklad překáží a zdržuje je v cestě, takže jim nezbylo nic jiného, než věci postupně vyhazovat z vozu podél cest.³³ Bylo také dobré vzít si s sebou pár drobných věcí, které by bylo v případě nouze možné vyměnit s Indiány nebo obchodníky za jiné věci či potraviny. Žádaná byla bavlněná trička, deky, červené a modré oblečení, tabák, řeznické nože, háky na rybaření, zvonky, prsteny, zrcadla, korálky a další věci, které byly pro Indiány použitelné v běžném životě.³⁴

Jak popisuje Francis Parkmann ve své knize, přípravy nebyly krátkodobou záležitostí a jim samotným přípravy na cestu zabrali osm dní. Přesto se ale ráno v den odjezdu neobešlo bez komplikací. Jeden z jejich vedoucích mezků se splašil, zpřetrhal popruhy a lana a byl tak neovladatelný, že si museli narychlo pořídit jiného. Další komplikace je čekaly krátce po

---

³² CLINKINBEARD, A. D. Across the Plains in '64. By Prairie Schooner to Oregon.

³³ Making The Trek [online], last revision 16 Nov 2013 [cit. 2013-04-26].

<<http://www.nps.gov/oreg/historyculture/history1.htm>>

³⁴ GREENSTREET, E. L. Sam Barlow & The Barlow Road [online], c 2000 [cit. 2013-04-28].

<<http://www.rootsweb.ancestry.com/~genepool/barlowrd.htm>>

vyjetí, kdy se jim kola vozu zabořila do hlubokého bahna a trvalo jim přes hodinu, než ho byli schopni vyprostit. Vlastně to nebylo nic neobvyklého. Cestou se jim to přihodilo ještě několikrát, ale na začátku cesty, kdy s tím neměli žádné zkušenosti, je to nepříjemně zaskočilo.³⁵

Nejtěžší to měly ženy. Otázka, zda se do Oregonu vypravit nebo ne, záležela pouze na muži a žena se musela podřídít. Když se její muž rozhodl, že rodina vyrazí do Oregonu, nezbylo jí nic jiného, než se jako manželka přizpůsobit. Cesta pro ně také byla náročnější než pro muže, neboť ženy měly na starosti vybalování, když se karavana vozů odpoledne utábořila, dále pak rozdělávání ohně, vaření večeře, mytí nádobí a praní. Ráno opět balily věci do vozu a při tom všem se samozřejmě musely také starat o děti. Některé ženy dokonce na cestu vyrážely těhotné a někde cestou musely porodit. Porody v takovém prostředí byly velmi rizikové a novorozeně často při porodu zemřelo. Někdy s ním umřela i jeho matka. A ani úspěšný porod neznamenal jistotu přežití a další měsíce dítěte byly i nadále nejisté.

První míle cestování byly nepřehledné a plné zmatků. Výchozí města byla plná povyku. Hemžila se emigranty, kteří ve spěchu před odjezdem zařizovali poslední věci. Celkový zmatek dokreslovala zvířata, postávající před domy připravená již k odjezdu. První třetina cesty byla pro emigranty nejtěžší, protože si museli zvyknout na specifické práce spojené s cestou, které nikdy předtím nedělali. Museli se naučit ovládat zvířata a řídit vozík, museli si zvyknout na těžkosti terénu - na nerovnosti nebo rozbahněnou cestu po bouřkách a také na bouře samotné. I přes počáteční těžkosti a pocity, to byla pro emigranty relativně nejlehčí část cesty. Během prvních týdnů cestování je totiž čekal nejlepší terén. Teprve jak se pomalu začali blížit k Nebrasce a řece Platte River, terén a přírodní podmínky se začaly dramaticky zhoršovat. Až na pár ojedinělých bouří bylo i počasí většinou přívětivé a díky tomu se pionýři stihli všechno v klidu naučit.³⁶ První míle byly plné nadšení a štěstí. Lidé zpívali, smáli se, radovali se a nálada mezi všemi byla výborná. Jak ale dny přibývaly, nálada postupně klesala. Lidé si začali uvědomovat, že spíše než zábava je čeká těžká dřina. Krajina, která jim předtím připadala krásná a zajímavá, se jim začala zdát zoufale monotónní. James David popisuje jeden večer, kdy už nálada byla smíšená: „*Very disagreeable evening; all confusion; women scolding, men swearing, children crying; dogs barking; cattle bellowing; wolves howling; fiddles in almost every camp; boys eyeing and ogling the girls cooking; some*

---

³⁵ PARKMAN, F. Oregonská stezka, s. 10.

³⁶ BROOKE, B. Oregon Trail: Wagon Tracks West [online], c 2013 [cit. 2013-04-16].
<<http://www.historynet.com/oregon-trail-wagon-tracks-west.htm>>

laughing; some praying; some crying; coyotes yipping; guns cracking". Něco podobného popisuje i E. W. Conyers ve svém deníku: „*The sound of the violin and merrymaking has been seldom heard during the past week, and pleasure has given way to mourning and lamentation*".³⁷

Průměrně ujeli emigranti kolem 15 mil denně. Někdy to bylo méně, někdy to mohlo být třeba až dvacet. Pokud nikde v dosahu nebyla voda, mohlo se také stát, že namísto táboření cestovali celou noc. Naopak se také vyskytly takové situace, kdy zůstávali v tábořišti po celý den. Nechali odpočinout sebe i dobytek, aby nabrali nových sil. Někdy se přihodilo, že za celý den emigranti ušli jen pár mil. To nastalo například v okamžiku, kdy je čekalo náročné přebrodění řeky, které jim zabralo většinu dne. Když byly podmínky dobré, cesta ubíhala rychle. Ve svém deníku stroze popisuje James Akin den, ve kterém urazili podél řeky Platte River celých 25 mil díky tomu, že bylo chladno a v porovnání s ostatními dny se cestovalo mnohem příjemněji „*Thursday, June 10 - Travel 25 miles; cool day and sandy roads; Platte River very high; springs along the road; camp in a good place; plenty of grass and chips*“.³⁸

5.2 Nebraska

Pokud cestující vyráželi z města Independence, po zhruba 320 mílích dorazili do pevnosti Fort Kearny v Nebrasce. Do této pevnosti dorazili téměř vždy i v případě startu z jiného místa. Byla to první pevnost, která byla postavena, aby chránila emigranty cestující do Oregonu. Postavila ji americká armáda v roce 1848 a dávala cestujícím možnost dokoupit potraviny a poslat dopisy. Konec května bylo období, kdy tímto místem procházelo až 2.000 osob a 10.000 volů za den.³⁹

Po jednodenním putování od opuštění pevnosti Fort Kearny, dorazili pionýři do blízkosti kempu Ash Hollow, kde byla čistá voda a dostatek dřeva na oheň a po 100 mílích konečně i zelené stromy. „*At Ash Hollow, on the North Platte, we stopped a day for washing,*

---

³⁷ EWING, T. E. The journey to Oregon over teh Oregon Trail, 1852. One Family's Story. [online], c 1916 [cit. 2013-04-23]. <<http://oregontrail1852.webstarts.com/>>

³⁸ FLORA, S. (ed) Diary of James Akin, Jr. [online] c 2007 [cit. 2013-04-23]. <<http://www.oregonpioneers.com/JamesAkinDiary-1852.htm>>

³⁹ TRINKLEIN, M. Oregon Trail [online], c 2012 [cit. 2013-04-18]. <<http://www.america101.us/trail/FtKearny.html>>

there being plenty of wood and water. Our oxen and cows began to get footsore and we had to leave some of them on the way, which were generally killed and eaten by the wolves. I, with several others, visited the grand towers, from the tops of which we could see the emigrant road from Ash Hollow to Scott's Bluff, and I think it was the finest sight I ever saw. The long trains of covered wagons one after another just as far as the eye could reach each way, with their loads of brave pioneers silently wending their way towards the setting sun; it appeared to me that there were 1,000 wagons in sight."⁴⁰

Táboření u Ash Hollow bylo pro emigranty luxusem. Bylo to místo, na kterém odpočívali po delší dobu, často i několik dní. V nohách měli již skoro 500 mil a před sebou brod přes řeku Platte. Jak se k němu blížili, terén byl čím dál tím horší. Písku, který se vířil a všechny dusil, přibývalo, a při dešti se emigranti naopak museli potýkat s bahnem, ve které se písek měnil.⁴¹ V tomto místě na rozdíl od ostatních brodů nebylo po většinu roku těžké řeku přebrodit. Ačkoliv řeka tu bývala široká až kolem dvou kilometrů, většinou nebyla hlubší než 60 centimetrů. Až do tohoto okamžiku šli emigranti podél jižního břehu řeky, která se náhle rozdvojovala. Zde bylo tedy poslední místo, kde bylo možné se bez větších problémů dostat na druhý břeh. Kdyby emigranti pokračovali po jejím jižním břehu, dostali by se do slepé uličky a skončili by v Coloradu. Proto bylo nutné řeku Platte přebrodit zde a přejít k řece North Platte. Než ale dorazili do kempu Ash Hollow, který byl od brodu vzdálen pár mil, čekala je ještě jedna nepříjemnost. Museli sestoupit dolů z prudkého kopce, což nebylo vůbec snadné.⁴² Emigranti museli své vozy spouštět dolů na lanech a někdy je i sami zespodu podpírali, aby je zbrzdili. Museli být velice opatrní, neboť hrozil nekontrolovaný pád vozu, který by znamenal jeho naprosté zničení a katastrofické následky pro rodinu. Funkční vůz byl životně důležitý a jeho poškození, či dokonce zničení, mohlo také znamenat, že se do cíle cesty nikdy nedostanou. Po úspěšném absolvování tohoto úseku cesty si emigranti konečně mohli užít dlouho očekávaný odpočinek v údolí řeky North Platte (North Platte River Valley). Všude byl dostatek dřeva na oheň a čisté vody a celkově to bylo velmi příjemné místo na táboření. Stany byly většinou velké, aby se v nich pohodlně mohla vyspat celá rodina. „*Each family prepared tents for themselves and also looked after their own supplies of food. These*

---

⁴⁰ Oregon Pioneer Association (1880), "Occasional Address for the Year 1847," Transactions of the Ninth Annual Re-union of the Oregon Pioneer Association; for 1879, Salem, Oregon: E. M. Waite, Steam Printer and Bookbinder, s. 32-42.

⁴¹ EWING, T. E. The journey to Oregon over the Oregon Trail, 1852. One Family's Story. [online], c 1916 [cit. 2013-04-23]. <<http://oregontrail1852.webstarts.com/>>

⁴² TRINKLEIN, M. Oregon Trail [online], c 2012 [cit. 2013-05-09]. <<http://www.america101.us/trail/00.n.platte.html>>

tents were of simple durable construction; the frame consisting of three poles of convenient proportions; two being of the same length used as uprights, the third used as a ridge-pole and indicating the length of tent. These three timbers being then ingeniously united, completed the framework then with the cloth covering and ropes for anchoring with the necessary stakes for pinning in the earth, and the sleeping quarters are complete.“⁴³

Karavanu, ve které putovala v roce 1852 i Eliza Ann McAuley, zastihla na planině Platte River obrovská bouřka. Proudý deště se řítily z nebes a vítr byl tak silný, že kdyby jejich stan nedrželi dva chlapci, tak by odlétl. Podobnou událost popsala i Amelie Knight o rok později. Ve svém deníku uvádí, že sotva se zastavili, aby postavili kemp, zasáhla je děsivá bouře. Blesky prý dokonce zabily dva voly. Všude byla spousta vody a za dvě hodiny dosahovala hladina v tábořišti až 30 cm vysoko. Vítr zaháněl déšť pod plachty vozů. Postavit stany nebo rozdělat oheň vůbec nepřicházelo v úvahu, a tak lidé museli jít spát bez večere v mokrých šatech do mokrých vozů. Dobytek se rozprchl a stejně tak jako divoká zvířata se běžel schovat. Muži jej objevili až druhý den o 4 kilometry dál.⁴⁴

Opakem k takovým událostem byla ubíjející monotónnost cestování. Občas se na obzoru objevili bizoni, což byla zvířata, která emigranti na vlastní oči ještě nikdy neviděli a jenom o nich četli v knihách. Muži okamžitě skákali na koně a vydávali se za nimi na divokou honičku. Zabít bizona nebylo nijak jednoduché. Byli velice rychlí a plaší, takže bylo těžké se k nim přiblížit na dostatečnou vzdálenost a jedna kulka je obvykle nezabila, pokud se nepovedlo zasáhnout je přímo do prsou. Bizoni zároveň představovali i nebezpečí. Občas se prohnáněli přes prairie v obrovských stádech a jediné co z nich bylo vidět, byl ohromný oblak prachu a zvuk hromu nesoucí se prostorem. Emigranti byli vždy vyděšeni, když se na obzoru objevil oblak prachu, neboť netušili, zda se nejedná o Indiány. Většinou to ale byli bizoni a pionýrům nezbylo nic jiného, než se jim rychle snažit uhnout z cesty, nebo se hbitě seskupit a střilet doprostřed stáda, aby bizony od sebe oddělili a ti pak oběhli karavanu z obou jejích stran.⁴⁵ Zvířený prach byl velmi nepříjemný. Když ho zrovna nevířili bizoni nebo cválající Indiáni, zvedala ho sama karavana vozů, jak se nepřetržitě pohybovala a postupovala krok za krokem dál a dál. Při silném větru bylo kvůli vířícímu prachu téměř nemožné v cestě pokračovat. „*It has been so windy and dusty today that some times we could scarcely see the*

---

⁴³ FINLEY, G. Memoirs of Travel [online], c 1922 [cit. 2013-04-23]. <<http://lib-operations.sonoma.edu/fin/aaa-0709.html>>

⁴⁴ EWING, T. E. The journey to Oregon over teh Oregon Trail, 1852. One Family's Story. [online], c 1916 [cit. 2013-04-23]. <<http://oregontrail1852.webstarts.com/>>

⁴⁵ Tamtéž.

length of the team, and it blows so tonight that we cannot set the tent or get any supper, so we take a cold bite and go to bed in the wagons. The wagons are anchored by driving stakes in the ground and fastening the wagon wheels to them with ox chains."⁴⁶

Jak cesta podél řeky Platte River pokračovala, na obzoru se začaly rýsovat skalnaté útvary, které většinu cestujících fascinovaly. Ti, kteří nikdy nepřišli do styku s horami a útesy, se dokonce odpojili od karavany vozů a jenom tak pěšky se šli podívat blíže. První hornaté útvary - skalnaté sloupy uprostřed prairie, byly Courthouse Rock a Jail Rock.⁴⁷ „*For days we traveled in sight of two great rocks across the Platte. Table Rock, we called one, and Court House Rock, the other. Great piles of stone they were, like huge castles. It seemed we would never pass them.*”⁴⁸

Cestování podél řeky Platte River bylo celkem příjemné. Míle a míle roviny podél řeky, travnatá planina beze stromů, která poskytovala potravu pro bizony a antilopy. I emigranti díky tomu měli dostatečný zdroj obživy pro sebe. Čas od času se na obzoru objevil nějaký skalnatý útvar. Francis Parkman ve své knize popisuje krajinu jako: „... samé holé planiny, panství bizonů a Indiánů, kde i ten sebemenší náznak civilizace je vzdálen stovky a stovky mil. Má-li však někdo oko malíře, zjistí brzy, že ono období zkoušek, jímž musel projít, nebylo zas tak docela nezajímavé. Krajina, na první pohled fádňá a nudná, má svoji zvláštní krásu a půvab. Jsou tu nedohledné pláně, jsou tu rozvlněné prérijní louky, připomínající moře, jsou tu nespočetné a všelijak se kroučící říčky a potoky, lemované lesy s mlázím“.⁴⁹ Někteří se ve svých denících také zmiňovali o krásné krajině plné květin a různé zvíře, jiní si naopak stěžovali na její monotónnost. Téměř všichni si ale stěžovali na špinavou vodu v řece, na bořící se písek a hmyz, který je obtěžoval. Cestování v prairii bylo náročné. Pustá planina byla doslova nekonečná. Čím více se blížili na západ, tím více ubývalo lovné zvíře a přibývalo nepříjemností v podobě vyjících vlků, hadů motajících se pod nohama a hejn komárů. „*One morning as we were hurrying to break camp and get started, I ran into the tent to roll up our bedding. We girls slept in a little room curtained off from the main part of the tent. As I shook the blankets apart and began folding them, getting them ready to roll, something dropped from the one I was holding - a slim reddish-brown creature about three inches long, with many, many legs. It darted wildly about and crawled under a blanket.*

---

⁴⁶ McAULEY, E. A. Iowa to the "Land of Gold" [online], c 1996 [cit. 2013-05-09].

<<http://xroads.virginia.edu/~HYPER/HNS/domwest/mcauley.html>>

⁴⁷ TRINKLEIN, M. Oregon Trail [online], c 2012 [cit. 2013-05-09].

<<http://www.america101.us/trail/Courthouse.html>>

⁴⁸ CLINKINBEARD, A. D. Across the Plains.

⁴⁹ PARKMAN, F. Oregonská stezka, s. 20.

I screamed for Father. He came running, carrying the hatchet with which he happened to have been working. Uncle Isaac and the others followed him. Father pulled back the blanket, and when he saw the thing, he chopped it in two with the hatchet. I screamed anew, for the ends ran, one each way, trying, I thought, to find each other and join together again. Father mashed them into bits too small to wiggle and told us it was a centipede and it might have stung us badly. Though I knew it was probably the only one I should see, it was hard to go to bed for a long time. A centipede is a poor bedfellow and I always fancied one was crawling in to keep me company."⁵⁰

Po pár dalších mílech cestování podél řeky Platte River, dorazili cestující k Chimney Rock, což byl pro ně významný milník. „*We could see Chimney Rock ahead of us for days. It was a natural guidepost, and the road to it was very straight. We reached it June 6th.*”⁵¹ Když dorazili k Chimney Rock, znamenalo to, že tu snadnější část cesty měli za sebou. Dorazili na konec prémie a začínala hornatá krajina, která byla mnohem obtížnější. Trávy pro krmení dobytka bylo čím dál tím méně, písku naopak přibývalo a byl hlubší. Únava byla znát i na zvířatech, úporná vedra a náročná cesta si vybíraly svou daň. V těchto místech si emigranti již plně uvědomili, jak je každá nepotřebná věc zatěžuje a začali se v souladu s novým žebříčkem hodnot zbavovat všech méně významných věcí, aby odlehčili vozy a ulevili tak i zvířatům. Podél cesty se začaly jako pomníky této změny objevovat části nábytku jako například stoly, kredence, kostry postelí, a někdy dokonce i zásoby jídla - například mouka. V některých případech dokonce rodiny, které se zbavily velkého množství svých zásob, požadovali i po ostatních členech karavany, aby následovali jejich příkladu a vyházeli nepotřebné věci a mohli díky tomu také postupovat rychleji, což by bylo spravedlivé, ale vyvolávalo to logicky velké spory.

Nedaleko od Chimney Rock se nacházely skalisté útvary Scotts Bluff, které svůj název dostaly podle Hiramův Scottů, který tudy procházel v roce 1828 s lovci kožešin. Protože byl velmi nemocný a nemohl již pokračovat dále, přemluvil je, aby ho zde zanechali svému osudu. Na jeho památku byla poté skála nazvána Scotts Bluff. Na rozdíl od ostatních skalních útvarů ale pro cestovatele nepředstavoval tento monument zpestření cesty, nýbrž překážku, kterou museli zdolat. Dřívější stezka Scotts Bluff obcházela, ale po roce 1850 se stalo populárnějším řešením Scotts Bluff překonat. Byl to jeden z nejvýraznějších orientačních

---

⁵⁰ CLINKINBEARD, A. D. Across the Plains.

⁵¹ DUNN, M. Hill. Isaac Hill. Pioneer of 1849 and 1852[online], c 2011 [cit. 2013-04-23]. <http://www.oregonpioneers.com/IsaacHill_1849.htm>

bodů a emigrantům dával najevo, že už urazili kolem 600 mil a jsou téměř o třetinu cesty blíže k vysněnému Oregonu.⁵²

5.3 Wyoming

Po úspěšném absolvování přechodu přes Scotts Bluff měli pionýři před sebou pár dní pochodu podél řeky North Platte, po kterých se přesunuli do dnešního státu Wyoming. Asi po týdnu pochodu Wyomingem dorazili do pevnosti Fort Laramie. Cesta, kterou do té doby urazili, byla dlouhá 650 mil. Byla to pro ně úlevná zastávka a po několika týdnech to byl první náznak civilizace. „*More and more as we went on, we talked of Fort Laramie, the halfway station on the trail, a place where repairs could be made or needed supplies purchased. So many tales we had heard of the Fort, the haven it had been to the pioneers, and the protection it now offered the emigrants, that we awaited eagerly this break in our travel. It never occurred to us to call ourselves pioneers; too many had been over that trail before; too deeply was it worn. When at last we drove up to the Fort, we gazed about with interest. People, people, and more people! It seemed to me like the crowds we had seen in the cities left behind. Soldiers swarmed about, looking each train over, perhaps to see a friend; emigrants were preparing busily for further travel; traders bustled about their business, and Indians and more Indians, all a weaving mass of seeming confusion*”⁵³ Fort Laramie bylo příhodné místo k odpočinku a dokoupení všeho potřebného. Také tu bylo možné opravit různé škody, které se emigrantům cestou přihodily jako například vozy poničené bouřemi nebo jen prostě opotřebené dlouhou cestou. Bylo důležité, aby vše na vozech bylo v pořádku na následující mnohem náročnější část výpravy. V průběhu cesty se vzduch stával sušším a to mělo za důsledek, že dřevěná kola vozů se zmenšovala a kovová obruč, která je držela pohromadě, často odpadla. S dalším postupem více na západ ubývalo vody a i bizoni, kteří jim doteď byli zdrojem čerstvého masa a jejichž trus také zajišťoval oheň, začali být vzácní. Rovněž tradiční palivo pro oheň – dřevo, bylo stále vzácnější. Cestovatelé si pomalu uvědomili, že se jedná o holé přežití a začalo další přehodnocování žebříčku hodnot. Zatímco zásoby jídla a nástroje

---

⁵² Oregon National Historic Trail [online], c 2002, last revision 15 Sep 2010 [cit. 2013-05-09].

<http://www.gorp.com/parks-guide/travel-ta-hiking-oregon-sidwcmdev_068992.html>

⁵³ CLINKINBEARD, A. D. Across the Plains.

na opravy měly pro další putování zásadní význam, dědictví již nikoliv a začali se tedy zbavovat i osobních věcí, k nimž je vázala citová pouta.⁵⁴

Jak se emigranti dostávali dál a dál od civilizace, naráželi častěji na Indiány. Indiánům se přirozeně nelíbilo, že si emigranti přivlastňovali jejich vodu, dřevo i zvěř. Zároveň nevěděli, co od nich mohou očekávat. Tentýž strach měli ale i emigranti. Většinou se Indiáni snažili být přátelští, nabízeli emigrantům pohostinství nebo s nimi obchodovali. Našli se ale i tací, kteří využívali situace, a když narazili na malou skupinku emigrantů, nemilosrdně ji okradli a v některých případech dokonce i zabili. Vyrážet do prerie beze zbraně se nevyplácelo. Někdy se také přihodilo, že se přihnala obrovská skupina Indiánů, ve zvířeném prachu udělala pár koleček kolem utábořených emigrantů, a ti jen pasivně sledovali, jak Indiáni mizí pryč i s celým jejich stádem. Ke konci padesátých let situace mezi Indiány a emigranty vyostřovala. Bylo proto dohodnuto, že se zástupci Indiánů a Amerického parlamentu sejdou na konferenci poblíž pevnosti Fort Laramie. Konference se konala roku 1851 v Horse Creeku v západní Nebrasce. Přišlo 11 různých kmenů Indiánů, zastoupených asi 12 000 muži a uzavřela se vzájemná dlouhodobá mírová dohoda platící podél Oregonské stezky. Ta ovšem trvala pouhé tři roky. V roce 1854 utekla poblíž pevnosti Fort Laramie mormonskému emigrantovi Johnu Grattanovi kráva a zabloudila až do indiánského kempu Brule Lakota v Nebrasce. Indiáni krávu zabili a John Grattan se chtěl pomstít. Vyrázil spolu s dalšími třiceti muži do Indiánského kempu a dopadlo to tak, že on i jeho muži byli zabiti společně s Indiánským náčelníkem. Na oplátku sem vyrazili vojáci Americké armády a celou vesnici Brule Lakota vyhladili, včetně žen a dětí a spory mezi bílými a Indiány tím začaly nanovo.⁵⁵ Boje trvaly po mnoho let, až v roce 1876 vyvrcholily Velkou siouxsou válkou. Nejslavnější bitvou této války byla bitva u Little Bighornu. Bitva se udála mezi 25. a 27. červnem na území dnešní Montany v blízkosti řeky Little Bighorn, podle které nese svůj název. Přestože v roce 1876 byla již většina Indiánů začleněna do státních rezervací, Indiáni ze severních plání se nařízení americké vlády odmítli podříditi. Na místo výskytu Indiánů byl vyslán vojenský pluk, který měl za úkol přimět Indiány k přestěhování do rezervací. Přesvědčování nedopadlo úspěšně a vojáci na Indiány zaútočili. Indiáni se ale shromáždili ve velkém množství a výsledek bitvy byl pro Spojené státy americké velice tragický. Tak velké množství Indiánů pohromadě se ale bohužel nemohlo dlouhodobě užít, proto se Indiáni

---

⁵⁴ Oregon National Historic Trail [online], c 2002, last revision 15 Sep 2010 [cit. 2013-04-18].
<http://www.gorp.com/parks-guide/travel-ta-hiking-oregon-sidwcmdev_068992.html>

⁵⁵ NATIONAL HISTORIC TRAILS. Nebraska and Northeastern Colorado, Salt Lake City 2006, s. 21-22.

rozpadli opět na malé skupinky. Když americké vojsko opět čítalo přes 2000 mužů, vydalo se znovu do bitvy, která byla tentokrát pro Spojené státy úspěšná. Následné vojenské útoky nedaly Indiánům jinou možnost, než se vůli Spojených států amerických podrobit.⁵⁶

Na území Wyomingu žilo v té době mnoho kmenů Indiánů. Emigranti nejčastěji přišli do styku s Indiány kmene Lakota (druh Siouxů), Cheyenne, Arapaho, Absaroka a Shoshone.⁵⁷ Zásoby vody, trávy a dřeva byly v přírodě omezené. Nejčastěji se nacházely podél řek a Indiáni je potřebovali, aby přežili zimu. Emigranti je zase potřebovali, aby přežili dlouhou cestu, a nebrali v tomto směru na Indiány žádný ohled. To vyvolávalo touhu Indiánů po pomstě a emigranty okrádali o vše cenné. Indiáni vyvolávali strach, někdy také ale zájem, jelikož indiánská kultura byla zcela odlišná. „*The dress of the Indians was a never-ending source of entertainment to us. The familiar costume of the Pawnees of the Kansas Plains, moccasins, breechclouts and blankets, we saw wherever we saw Indians. The wonderful feather headdresses of the Sioux, or the glittering beadwork of the western tribes, were varied at times, often with striking results. Whatever articles of clothing an Indian had, he wore.*“ „*Walking in the road ahead of us one day were three Indians. One was dressed in the regulation Indian style, but I'm sure he must have felt envious of the others, one of whom displayed above his moccasins a soldier's long dress coat. Bare-legged and shirtless he was a funny figure. The other's costume we liked better yet. On his head was a high top hat; about his neck was a stiff white celluloid collar but no shirt, then a breechclout and moccasins. Very proud and important they looked as they stalked along, unconscious of the laughter they caused.*“⁵⁸

Co se týče oblečení dívek a žen emigrantů, ty většinou nosily šaty, přestože to bylo nepohodlné. Šaty bývaly dlouhé až na zem a překážely ženám při chůzi a při šplhání z vozů a na vozy, neboť neustále hrozilo, že se jim šaty zamotají do kola vozu a ženu či dítě stáhnou pod kola. „*Clothes were a problem to us traveling. We wore linsey dresses most of the time and I often wore little gingham aprons over mine. The linsey dresses, woven from linen and wool, could hardly be worn out, so they were good for the plains. Keeping them clean was the great problem. Mother's and Carrie's were so long and so wide and so much in the way that I could not understand why they wore that kind. There was one party at which everyone looked askance. The women did not wear dresses. Their clothes did look strange and funny, but I*

---

⁵⁶ Great Sioux War of 1876 [online], last revision 31 October 2013 [cit. 2013-05-09].
< http://en.wikipedia.org/wiki/Great_Sioux_War >

⁵⁷ NATIONAL HISTORIC TRAILS. Across Wyoming, Salt Lake City 2007, s. 30.

⁵⁸ CLINKINBEARD, A. D. Across the Plains.

could never see why all the women did not wear that kind anyway. They wore long basque-like coats and ankle-length trousers and climbed about as easily as I did in my short dresses. But how they shocked the rest of the train! How the poor women were snubbed!"⁵⁹

Asi po 100 mílích od pevnosti Fort Laramie emigranti překračovali řeku North Platte. Brod tu nebyl vůbec jednoduchý a tak se v roce 1850 pár vozů pokusilo vydat jinou cestou, než vedla původní Oregonská stezka, a zjistili, že je možné jít pořád dál po severním břehu řeky. Další cestující tuto zkratku začali využívat a pojmenovali ji podle jejího objevitele - Child's Route. Po dalším úseku cesty se řeka North Platte stáčí na jih a emigranty čekala dlouhá cesta přes planinu, kde nebyla k nalezení téměř žádná voda, dokud nedorazili k řece Sweetwater.⁶⁰ Podobných situací je dál na západ čekalo ještě několik a zde měli možnost zjistit, jak náročné to bude. Před sebou neměli nic jiného, než kopcovitý terén s téměř žádnou trávou pro dobytek, což znamenalo, že zde ve velkém počtu nežili ani bizoni, ani antilopy. Vysoká vedra, která je sužovala, jim také ubírala energii. Cestou tu padlo mnoho volů. I lidé zde často byli na pokraji smrti vyčerpáním.

Jak se blížili k řece Sweetwater, mohli již z dálky několika mil pozorovat na obzoru pískovcovou skálu ve tvaru kopule, čnící nad všemi ostatními - Independence Rock. „*Our route led past Independence Rock, which covered 27 acres of ground and towered more than 100 feet above Sweetwater River. We found good water here, plenty of green grass and many lovely flowers. Thousands of names had been carved upon its sides by those who had camped in the vicinity.*”⁶¹ Pokud se emigrantům podařilo dorazit k Independence Rock do 4. července, velmi si oddechli. Za sebou měli už 815 mil a domnívali se, že když stihli dorazit k Independence Rock začátkem července, je to pro ně jistota, že v průběhu dalšího cestování je v horách nepřekvapí sníh a do Oregonu stihnou dorazit včas. Pokud se jim podařilo dorazit k Independence Rock přesně na 4. července, utábořili se zde a oslavovali tu den vyhlášení nezávislosti pro Spojené státy americké, pekli koláče, pořádali hostiny a tancovali u ohně. Odtud také tato skála dostala svůj název. Mnoho emigrantů do ní vyrývalo své jméno nebo vzkaz pro své rodiny či další cestující. Některé takové rytiny jsou v pískovci k vidění ještě dnes.

---

⁵⁹ Tamtéž.

⁶⁰ Emigrant Trail in Wyoming [online], last revision 8 May 2013 [cit. 2013-05-09].
<http://en.wikipedia.org/wiki/Emigrant_Trail_in_Wyoming>

⁶¹ DUNN, M. Hill. Isaac Hill. Pioneer of 1849 and 1852[online], c 2011 [cit. 2013-04-23].
<http://www.oregonpioneers.com/IsaacHill_1849.htm>

Od Independence Rock emigrantům zbývalo už jen přibližně 100 mil k průsmyku South Pass, který jim posléze umožnil překročit Skalisté hory, táhnoucí se přes celé Spojené státy od Aljašky až po Mexiko. Cestou k průsmyku se objevovaly další zajímavé milníky. Prvním z nich byla skála Devil's Gate. Zajímavostí tohoto přírodního úkazu je, že místo aby řeka Sweetwater River skálu obeplula, vytvořila si koryto jejím středem a tak ji rozdělila na dvě části. „*The day before the Fourth of July we camped at a place called "Devil's Gate." It seems to me it was a narrow valley with a range of mountains on each side, and a narrow pass between them. We could see snow on a high peak. It looked strange to see snow on the Fourth of July. There was a fine stream of water flowing through the valley, and the grass was thick and green. A great many folks were camped there, and on the Fourth of July they marched with flags flying, drums beating, and a band composed of several horns, fifes and fiddles. The fresh meat was divided among everyone, and father cut some long, lean strips, hung them over a pole in the sun, and built a fire near so that the smoke blowed over it, and dried it. He called it jerked meat.*“⁶² Dalším významným orientačním bodem, podle kterého se emigranti řídili asi dva dny, bylo horské pásmo Split Rock. Byla to dlouhá skalnatá hora z dálky dobře rozeznatelná díky jakémusi „zubu“ uprostřed, vypadajícímu jako hledí pušky. K průsmyku South Pass jim odtud zbývalo 75 mil a hora Split Rock jim, stejně jako zmíněné hledí, určila správný směr.

Průsmyk South Pass je mírný a široký. Emigranti tak ani nepoznali, že mají hory Rocky Mountains a s nimi i první polovinu cesty za sebou. Odtud emigranti pokračovali na severozápad do Oregonu nebo po Mormonské stezce na jihozápad k Velkému solnému jezeru do Utahu, kde Mormoni založili město Salt Lake City. Přestože překročení South Passu v té době znamenalo překročit hranice do území Oregon Country a dostat se do úmoří Tichého oceánu, nebyl to žádný důvod k oslavám. Pionýři před sebou stále měli kolem tisíce mil cesty a terén byl velmi těžký. „*One day we went ten miles and locked out wagons thirty three times then comes the wild sage brush and grease wood dust and sand. If you ride in the wagon you are almost suffocated with the dust and heat to get out and walk you must follow in the road after the teams over our shoes pot in sand and dust or else have your clothes torn and your flesh scratched with the briery wood. I hope I never see another bush of wild sage as long as I live for hundreds of miles that nasty brush is everywhere day after day we traveled as our teams were getting weaker our provisions lower and our selves wishing we were through. Then came the Rocky Mountains. They are sublime lofty columns of clean rock not a shrub not*

---

⁶² GOWDY of McMinnville, J. T. Crossing the plains. Personal Recollections of the Journey to Oregon in 1852, Dayton, Yamhill County, Oregon, September 1906.

sphere of grass to be seen, sweet water river winds all among these were crossed this stream nine times the road running through valley of the first range is very level after that we went up and down to our hearts satisfaction."⁶³

Dále na západ pokračovali emigranti podél řeky Sweetwater, kterou museli překonat celkem devětkrát. V padesátých letech pak byla vytvořena zkratka Seminoe cutoff, která vedla podél řeky Sweetwater a která umožnila snížit počet nutných brodění řeky. Jakmile se emigranti dostali přes poslední brod - Burnt Ranch, měli za sebou zároveň i průsmyk South Pass. Burnt Ranch bylo místo, na které Indiáni rádi často útočili. Sloužilo k ochraně emigrantů i amerických vojáků, i jako telegrafní stanice a všude kolem bylo hodně lidí. Emigranti tu odpočívali před další cestou a pro Indiány představovali lákavý cíl.⁶⁴

Cesta kolem řeky Sweetwater nebyla nijak jednoduchá. Přestože tu byl dostatek vody, trávy bylo i nadále málo a dobytek trpěl hladu. I lidé trpěli. Mnoho cestujících z vyčerpanosti onemocnělo a za vinu to dávali místním komárům, zvířenému prachu na cestách nebo nadmořské výšce. Pravdou je, že nikdo přesně nevěděl, z čeho tato onemocnění vznikala. Dnešní doktoři se domnívají, že se jednalo o nemoc zvanou skvrnitý tyfus, v té době to emigranti nazývali „mountain fever“.⁶⁵ *„We have seen a great deal of sickness, sorrow, and death on the road. I counted 750 graves on the road, but I suppose that was a small part, for there were so many who camped off from the road and buried their dead. It seemed to be cholera that they died from on the Platte River. They frequently died in a few hours. They said there were 1000 graves on the south side of the river. We laid it to bad water. We drank no water, only what was made into tea or coffee. We escaped sickness until we got to the mountains. Clifton was then taken with the mountain fever. He was pretty sick for a week. We had a man in our company who doctored him. After that, I was taken with diarrhea and fever. I was pretty sick for about two weeks. We laid by one week. Lydia was taken soon after I was with the same complaint. I had two or three attacks after that with a diarrhea. You may depend that it was a hard place to be sick on the road, and jolting along in a wagon through the day and a hard bed at night.*“⁶⁶

---

⁶³ McDADE HOOD, M. Woodland Letters [online], c 2011 [cit. 2013-05-09].
<http://www.oregonpioneers.com/Woodland_Letters1852.htm>

⁶⁴ Emigrant Trail in Wyoming [online], last revision 8 May 2013 [cit. 2013-05-09].
<http://en.wikipedia.org/wiki/Emigrant_Trail_in_Wyoming>

⁶⁵ NATIONAL HISTORIC TRAILS. Across Wyoming, s. 14.

⁶⁶ EWING, T. E. „Seeing The Elephant“. The Oregon Trail in 1852 [online], c 1916 [cit. 2013-04-23].
<http://oregontrail1852.webstarts.com/diary_of_oregon_trail_1852.html>

Nemoci a infekce byly velkou hrozbou po celou cestu a lidé často ani netušili, co je způsobuje. Paradoxně to mohl být i sám doktor, který použil nečisté nebo neumyté nástroje a přenášel tak bakterie od jednoho pacienta k druhému. Nemocnice v té době nebyly pro nemocné, ale pro chudé, umírající a šílené. Bylo všeobecně známo, že doktoři většinou vůbec nemají tušení, co mají dělat a doktorem se v té době mohl prohlásit téměř kdokoliv.

Jen pár karavan vozů s sebou mělo doktora a ti, kteří ho neměli, se snažili alespoň zůstat ve styku s těmi, kteří ho měli. Většina emigrantů se o sebe snažila starat sama a doktor byl povoláván pouze v případě nouze. Nejčastěji to bylo v okamžiku, když někdo spadl z vozu a vůz ho přejel a těžce zranil. Občas se také stalo, že byl někdo zraněn od zvířat, například kopnut nebo kousnut, a dalším případem, kdy bylo potřeba využít služeb doktora, bylo, když byl někdo postřelen. Také se stalo, že do někoho uhodil blesk, ale toto se přihodilo pouze výjimečně. Nejvíce obávanou chorobou při tomto putování byla cholera. Cholera se ve Spojených státech objevila poprvé mezi lety 1832 a 1834. Poté téměř zmizela a znovu se objevila o patnáct let později v New Yorku. Přivezli ji na lodi nakažení cestovatelé z Indie. Do konce roku na ní v New Yorku zemřelo kolem 5000 lidí a cholera se začala jak pomocí říční dopravy, tak i cestou po souši šířit na západ. Podél řeky Mississippi se cholera dostala do Missouri. Ve městě St. Louise zemřela téměř desetina obyvatelstva právě na cholera. V této lokaci se cholera rozšířila více než jinde – byla to totiž přelidněná oblast s dostatkem vody, vysokou vlhkostí a špatnými lékařskými základy. Nemoc způsobují bakterie „*motile bacterium, which enters the human intestine, producing an acute disease*“.⁶⁷ Vědcům trvalo přes desetiletí, než přišli na to, co cholera způsobuje. Nejdříve se objevila teorie, že tomuto onemocnění se nejvíce daří na nečistém zalidněném území - doslova v „rozkládající se špíně“ a jeho nákazu způsobuje miasma poletující ve vzduchu. Krátce na to vědci objevili, že cholera vzniká z nečisté vody. V polovině šedesátých let už bylo zvykem vodu z řek před požitím nechat nejdříve projít varem a dezinfikovat i oblečení.

Emigranti na Oregonské stezce se s cholerou museli potýkat v letech 1849 i 1850. Není bez zajímavosti, že emigrující roku 1851 byli cholery ušetřeni, ale v roce 1852 zasáhla znovu, tentokrát s katastrofálními následky.

Cholera se často vyskytovala podél břehu řeky Missouri, kde se emigranti vydávali na svou cestu a šířila se s nimi až do území Wyomingu. „*The worst occurred on the Platte River portion of the Trail, diminishing (although without disappearing) by the time the overlanders*

---

⁶⁷ EWING, T. E. The journey to Oregon over the Oregon Trail, 1852. One Family's Story. [online], c 1916 [cit. 2013-04-23]. <<http://oregontrail1852.webstarts.com/>>

reached the higher elevation of the Laramie Mountains west of Fort Laramie. “⁶⁸ V důsledku tisíců cestujících, a to hlavně v roce 1852, kdy se do Oregonu vydalo nejvíce lidí za celou dobu, byla úroveň kempování velice nízká a nehygienická a stejně tak i voda. Nejen, že se v řekách myli emigranti, stejně tak se v nich ochlazovala i zvířata a ani řeky samy o sobě většinou nijak čisté nebyly. „*The Platte River flowed over a sandy bottom, carrying with it a great amount of silt. Undrinkable, emigrants added corn meal, others alum, to the water; in 20 minutes the silt had settled to the bottom, and the water on top became reasonably clear. More commonly, though, emigrants dug small wells, hundreds of them, two to three feet deep, from which they drew their water. These wells were then reused by emigrants who followed. Cholera bred in them.*“⁶⁹ Někteří emigranti z opatrnosti samotnou vodu z řek nepili. Vařili si z ní na cestu čaje a je možné, že právě to jim zachránilo život. Tito byli ale v menšině. Přestože cholera způsobila na Oregonské stezce nejvíce úmrtí a s jistotou zabila stovky lidí, i když ve skutečnosti to mohly být i tisíce, ve svých denících se emigranti o ní téměř nezmiňovali. Přesné číslo počtu úmrtí na Oregonské stezce nikdo neví a nikdy se to už ani nezjistí. „*The banks of the Platte River were lined with tents, and the cholera was raging at a fearful rate, people dying on every hand. One of our companions, a young man by the name of Sheckley, died that night. We buried him the next morning and journeyed on for many miles up the Platte River. The cholera claimed many able-bodied men, women and children by the score. This prevailed for several days. You could see men and women on bended knees asking God for the mercy of their loved ones.*“⁷⁰

Většinou měla cholera rychlý průběh a už po pár hodinách přišla smrt. „*The scourge of cholera on the Platte in 1852 is far beyond my power of description. In later years I have witnessed panics on shipboard, have experienced the horrors of the flight of a white population from the grasp of Indians, but never before nor since witnessed such scenes as those in the thickets of the ravages of cholera. It did seem that people lost all control of themselves and others. Whole trains could be seen contending for the mastery of the road by day.*“⁷¹

Cestou se samozřejmě objevovaly i jiné choroby, například ke konci cesty, kdy emigranti kolikrát neměli k jídlu nic jiného než starší solené maso, se vyskytovaly kurděje

---

⁶⁸ Tamtéž.

⁶⁹ Tamtéž.

⁷⁰ ABBOTT, J. G. Crossing the Plains 1852. Oregon journal 1911. [online] c 2005-12-29 [cit. 2013-05-24]. <<http://www.oregonpioneers.com/Abbott1852.htm>>

⁷¹ MEEKER E. The Ox Team or the Old Oregon Trail 1852 - 1906. [cit 2013-05-13]. <<http://www.oregonpioneers.com/EzraMeeker1852.pdf>>

a ani úplavice nebyly vzácné. „A few days later when we stopped at noon beside a spring, we found a forlorn party already there. The outfit consisted of two wagons carrying a man and his wife, his young sister, two children and a hired man. All were sick, too sick to travel, so sick in fact that they had dropped out of a train and stayed behind to die. The girl and the hired man were able to move about a little; the babies were mere skeletons. For three days they had been steadily growing weaker and all hope of reaching Oregon was gone. Dysentery is a terrible thing when it attacks an emigrant party.”⁷² Žádná jiná nemoc ale neměla tak katastrofální dopad jako cholera.

V důsledku zmíněných nemocí a také kvůli řadě dalších nešťastných událostí, byly cesty lemovány množstvím hrobů. Někdy se ze dřeva vyrobila rakev, když ale nebylo dřevo k dispozici, zemřelý se pohřbil rovnou do země a místo bylo označeno buď křížem ze dřeva, nebo častěji velkým kamenem, do kterého se vyrylo jméno zemřelého, jeho datum narození a datum úmrtí. Většina emigrantů hroby ale neoznačovala. Obávali se, že by je objevili vlci nebo Indiáni a tělo kvůli oblečení vyhrabali. Často emigranti své bližní pohřbívali přímo doprostřed cesty, aby tisíce vozů, které tudy projedou, zahladily všechny stopy. „The cholera stayed with the train until they reached the Cascade mountains. As we traveled that 300 miles up the Platte, we passed many graves, where loved ones had been left by the wayside. These depressing lonely graves coupled with constant fear of the Indians, caused us to face each day with a dread of what it might bring to us. The days when we were forced to do without fresh water were extremely trying; when there was no water for the stock, we traveled night and day.”⁷³ Vidět tolik hrobů po cestě nebylo pro emigranty rozhodně nijak povzbudivé, obzvláště pak proto, že jim bylo jasné, o jak nedávné události se jedná.

Aby emigranti nemuseli cestovat takto nepřátelskými podmínkami - planinou bez vody i trávy a také oblastí se zvýšeným rizikem nemocí, podařilo se mezi lety 1857 - 1859 Frederikovy W. Landerovi nahradit část cesty ve Wyomingu jinou trasou s mnohem lepšími přírodními podmínkami, která měla emigrantům cestu na západ usnadnit. Trasa se nazývala Lander Route a vedla k severnější části průsmyku South Pass, do chladnějších horských oblastí, kde bylo více trávy pro dobytek. Od původní stezky se trasa Lander Route odpojovala

---

⁷² CLINKINBEARD, A. D. Across the Plains.

⁷³ DUNN, M. Hill. Isaac Hill. Pioneer of 1849 and 1852[online], c 2011 [cit. 2013-05-23]. <http://www.oregonpioneers.com/IsaacHill_1849.htm>

po překročení posledního, devátého brodu řeky Sweetwater River (Burnt Ranch) a opět se na stezku napojovala kousek od pevnosti Fort Hall v dnešním Idahu. Byla to jediná cesta pro vozy vybudovaná z federálních finančních zdrojů.⁷⁴

Jak se emigranti blížili k horám, zjistili, že bylo velkou chybou, když se během cesty, spolu s ostatními nadbytečnými věcmi, zbavovali i teplého oblečení. Do tohoto okamžiku provázela jejich cestu často nepříjemná vedra, teď se ovšem dostávali do hor, kde počasí bylo velmi nepředvídatelné. V horách mohl foukat ledový, i když letní větřík a první sníh se mohl objevit už i v červenci. V noci mohly teploty rapidně klesat a pro nepřipravené to znamenalo obrovské nepříjemnosti. V roce 1856 tu dokonce zimou zemřelo mezi 170 až 300 Mormony z celkového počtu 1 400, kteří tudy v říjnu procházeli.⁷⁵

Přestože překročení průsmyku South Pass nebylo nijak viditelné, jednalo se o významnou událost. Od tohoto bodu byly veškeré oblasti směrem na západ brány jako Oregon Territory a to i v případech, kdy se ještě nacházely v dnešním Wyomingu. Před sebou měli cestující kolem dalších 40 mil bez jakéhokoliv přístupu k vodě, dokud nedorazili k řece Green River. I přes nemilosrdnost tohoto úseku cesty, se nedaly přehlédnout krásy přírody, jež se odrážely i ve stylu zápisů poznámek z deníků. „*The Sweetwater flows through the flat below us in many a graceful curve, looking like a huge serpentine silver thread in the rich emerald green. Before us, behind us, all around us, are mountains piled on mountains...*“⁷⁶

Poté, co překročili řeku Green River, měli cestující už za sebou kolem 1026 mil a čekala na ně pevnost Fort Bridger. Ta pro ně ale většinou představovala zklamání, jelikož očekávali něco podobného, jako je potkalo v pevnosti Fort Laramie nebo Fort Kearny. Pevnost Fort Bridger byla ale mnohem skromnější a co se pohostinnosti týče na mnohem nižší úrovni. Postavena byla v roce 1843. Jak vznikaly další nové zkratky podél původní Oregonské stezky, které se snažily cestu zjednodušit, začala být tato pevnost postupně obcházena zkratkou nazývanou Sublette's cutoff, vybudovanou v roce 1844.⁷⁷ Krátce po napojení této zkratky zpět na původní trasu, překročili cestující hranice do Idaha. Kousek odtud se zároveň nacházely hranice Utahu a někteří cestovatelé se tu oddělili a pokračovali tam po Mormonské stezce.

---

⁷⁴ NATIONAL HISTORIC TRAILS. Across Wyoming, s. 18.

⁷⁵ Tamtéž, s. 14.

⁷⁶ Tamtéž, s. 15.

⁷⁷ TRINKLEIN, M. Oregon Trail [online], c 2012 [cit. 2013-05-19]. <<http://www.america101.us/trail/FtBridger.html>>

5.4 Idaho

Pokud se cestující rozhodli pro Sublettskou zkratku, jelikož byla o dva dny chůze kratší než původní trasa, čekalo je 50 mil náročné cesty náhorní plošinou po suché písčité půdě, téměř bez trávy a bez vody, dokud opět nedorazili k řece Green River v Idahu. „As we moved westward, we crossed the Green River on July 2nd and then into Idaho, where we reached Fort Hall on July 12th. We crossed the Snake River here for the first time. We found the country across Idaho very trying. The weather was hot and the dust heavy. The cattle suffered for water and we were glad when we reached Boise River, which we followed down to the Snake River which we crossed near where the city of Boise is now. It was now July 31st and we lay by for a day and it took us three days to cross the river.”⁷⁸

Po několika mílech podél řeky Green River dorazili do místa, které se dnes nazývá Soda Springs. V jeho okolí se nachází řada přírodních pramenů se sycenou vodou. Pro emigranty to bylo veliké potěšení. Někteří si v místech, kde prameny vyvěrají na povrch, dopřávali odpočinek a masáže jako v lázních, jiní si libovali, že místní voda chutná jako pivo. Další si vodu míchali s cukrem a citrusovými šťávami a na cestu připravovali takovéto limonády.

Za hranicemi dnešního Idaha vedla stezka na sever podél řeky Bear River. Cestující už měli za sebou přes tři měsíce cestování a původní nadšení již dávno nechali kdesi za sebou. Místo toho jejich pocity vystřídal naprosté fyzické i duševní vyčerpání. Tancování večer u ohňů už nebylo tak časté, stejně tak jako zpívání písní. Hádek naopak přibývalo. Ve svých denících si emigranti stále častěji stěžovali na své společníky Indiány, zvířata, horko, prach, neodbytné komáry, na bolest a únavu.⁷⁹

První větší zastávka v Idahu byla pevnost Fort Hall, ležící na řece Snake River, 55 mil od Soda Springs a asi 210 mil od pevnosti Fort Bridger. Tato pevnost byla postavena jedním Američanem v roce 1834. Bohužel o ni o čtyři roky později přišel. Pevnost byla prodána prosperující společnosti Hudson Bay Company a nadvládu nad ní získala Velká Británie. Britové se pak velmi snažili emigranty od další cesty odradit, nebo je alespoň přimět k tomu, aby tam zanechali své vozy. Tak tomu bylo i v případě Velké migrace v roce 1843. Britští správci tam celé karavaně tvrdili, že by tam měli nechat všechny vozy a dál cestovat

---

⁷⁸ DUNN, M. Hill. Isaac Hill. Pioneer of 1849 and 1852[online], c 2011 [cit. 2013-05-24].
<http://www.oregonpioneers.com/IsaacHill_1849.htm>

⁷⁹ NATIONAL HISTORIC TRAILS. Auto Tour Route Interpretive Guide. Along the Snake River Plain Through Idaho, Salt Lake City, Idaho 2002, s. 2.

s nákladem pouze na zvířatech. Naštěstí se poblíž zrovna nacházel Marcus Whitman, který cestu do Oregonu podnikl už v roce 1836. Ten s britskými správci nesouhlasil a nabídl se, že karavanu do Oregonu dovede.⁸⁰ V těchto místech se také od Oregonské stezky odpojuje stezka mířící do Kalifornie.

Nedaleko od pevnosti Fort Hall se Oregonská stezka rozdvouje. Jedna z možností byla dát se na sever podél řeky Lost River. Pokud se emigranti rozhodli pro tuhle trasu, čekal je nezapomenutelný zážitek. Zanedlouho procházeli krajinou, která se od 90. let nazývá The Craters of the Moon. Je to pustá krajina bez lesů, která vypadá jako lávové krátery na měsíci. Nevýhodou bylo zpomalení v důsledku takového terénu. Druhou možností bylo sledovat řeku Snake River a pokračovat podél jejího břehu trasou, která se nazývala Goodale Cutoff a která se po roce 1860 stala velmi oblíbenou a často používanou. O krásy přírody emigranti, kteří si zvolili tuhle trasu, také nepřišli. Nedaleko stezky se na řece Snake River nacházely vodopády Shoshone Falls, které svou krásou byly přirovnávány k Niagárským vodopádům.⁸¹

Cestovat podél Snake River, která dostala své jméno podle původních obyvatel - takzvaných Snake Indians, nebylo nijak jednoduché. Řeka se vinula skalnatým údolím, kde přístup k ní byl po většinu cesty nemožný. Emigrantům nezbývalo nic jiného, než cestovat desítky metrů nad řekou, poslouchat jak bublá a šplouchá a přitom trpět neskutečnou žízní. Tuto část cesty pionýři považovali za nejnebezpečnější část Oregonské stezky.⁸² „*The bluffs here are one thousand feet high--solid rock. We had to unyoke and drive the cattle down them a mile and a half to water. We see no signs of grass yet, nothing but sage, and it is black and dried with the intense heat. This is the most desolate and barren region on our whole route. Am very much afraid that our stock will git [sic] out. Have nothing to eat but hard bread, could not even wash our dishes today for want of water. The sun is melting, and not a bush or shrub as far as the eye can reach to rest or shade our tired and burning limbs. Came to the river this afternoon & got water. Some of the cattle were nearly given out for want of it. Camped on Salmon River Creek.*“⁸³ Stejně tak i J. T. Gowdy of McMinnville popisuje, jak zvířata toužila po vodě, kterou často nemohla mít, a umírala žízní. „*There was so much sickness and so many deaths. The poor cattle, too, died by the hundreds, starved and*

---

⁸⁰ Oregon Trail [online], last revision 19 December 2012 [cit. 2013-05-13].
<http://en.wikipedia.org/wiki/Oregon_trail>

⁸¹ TRINKLEIN, M. Oregon Trail [online], c 2012 [cit. 2013-05-29].
<<http://www.america101.us/trail/00.n.craters.html>>

⁸² NATIONAL HISTORIC TRAILS. Along the Snake River Plain Through Idaho, s. 5.

⁸³ EWING, T. E. „Seeing The Elephant“. The Oregon Trail in 1852 [online], c 1916 [cit. 2013-05-23].
<http://oregontrail1852.webstarts.com/diary_of_oregon_trail_1852.html>

overworked, the plains were covered with their carcasses and the air was polluted with their sickening odor. When we would be nearing a stream of water the cattle would smell it a long way off and the loose cattle could not be restrained. They would break into a gallop, and we children would have to scurry to the wagon to keep from being run over."⁸⁴ Podobnou situaci, co se týká nedostatku vody, popisuje E. W. Conyers: „*10 miles over rough road. No water and little grass. Three miles to Snake River. Obliged to descend very rough and rocky and steep hill to reach the river, not knowing if we would be able to get our cattle back up. It is so steep and bad that many cattle are too weak to climb the hill, and therefore are left at the foot of the hill to perish among the big basalt boulders that cover the narrow bottoms of the Snake River. After watering our cattle, we traveled three miles. We have scarcely enough water to make coffee and tea*“.⁸⁵

Po několika dalších mílich, kdy emigranti absolvovali celkem asi 1400 mil, je čekalo další rozhodnutí. Měli na výběr buď pokračovat dál podél řeky Snake River, která se ale dost stáčela a jim by tak nezbylo nic jiného než jí dlouze obcházet, nebo ji v těchto místech přebrodit. Volba padla častěji na brodění, protože to bylo k tomuto účelu velmi příhodné místo. Nazývalo se Three Island, a to díky tomu, že na řece se opravdu vyskytovaly kousek od sebe tři ostrovy, které bylo možné využít při brodění. Ani tak se ovšem nejednalo o jednoduchou akci, a to dokonce ani při nízkém stavu vody. Řeka zde byla v některých místech nečekaně prudká a hluboká, dno řeky bylo navíc nerovné se zrádnými dírami. Místní Indiáni byli také nevyzpytatelní, někdy pionýrům pomohli, jindy je spíše obtěžovali. I za těch nejlepších podmínek mohlo být brodění velmi nebezpečné. Když se kolo vozu propadlo do nečekané díry na dně řeky, které někdy dosahovaly až do hloubky několika metrů, mohl vůz během okamžiku stáhnout zvíře, nebo člověka pod hladinu.⁸⁶

Ať už se emigranti rozhodli řeku překročit nebo ne, jejich další cesta vedla na sever k řece Boise River. Na ní stávala pevnost Fort Boise, kterou založila společnost Hudson Bay Company, aby konkurovala pevnosti Fort Hall, co se týče obchodu s kožešinami. Obchodu ale ubývalo a emigrantů přibývalo, takže pevnost začala sloužit spíše jim. Ve 40. letech pevnost zaplavila voda a v roce 1855 zanikla úplně. Po osmi letech byla postavena nová o 50 mil západněji a kousek odtud vyrostlo město Boise, které bylo a pořád je nejrozlehlejším městem

---

⁸⁴ GOWDY of McMinnville, J. T. Crossing the plains. Personal Recollections of the Journey to Oregon in 1852, Dayton, Yamhill County, Oregon, September 1906.

⁸⁵ EWING, T. E. „Seeing The Elephant“. The Oregon Trail in 1852 [online], c 1916 [cit. 2013-05-23]. <http://oregontrail1852.webstarts.com/diary_of_oregon_trail_1852.html>

⁸⁶ NATIONAL HISTORIC TRAILS. Along the Snake River Plain Through Idaho, s. 22.

na Oregonské stezce. Emigranti sem většinou doráželi uprostřed září a bylo na nich znát, že si začínají dělat starosti. Před sebou měli ještě kolem 400 mil a hrozilo nebezpečí, že je překvapí sníh a cestu jim tím zkomplikuje.⁸⁷ „*Father was anxious to reach Boise. We had one team now that we did not need. Of course the horse feed had been used long since, and as we had used our provisions, the loads had slowly grown lighter. When at last we reached the town the sight of houses, people, and so many new faces was a real event to us. Boise was a mining town, a town where Father was not anxious to keep his family long. I heard him saying so when a group of miners wanted him to go back along the trail to look for a mine.*”⁸⁸ Za pevností Fort Boise stezka pokračuje přes řeku Snake River a poté vstupuje do dnešního Oregonu a severovýchodně k řece Columbia.

5.5 Oregon

Jakmile emigranti vstoupili do dnešního Oregonu, značně pookřáli. Konečně se začala objevovat zelená tráva a příroda se celkově začala podobat té, kterou si vysnili. První opravdu povzbuzující pohled je čekal na údolí Grande Ronde, jehož krása se opět přelila i do řádků v denících, v nichž tak lze číst o nové víře a naději ve vysněný život, který tak ostře kontrastoval s peklem cesty, která k němu vedla: „*Traveled only about ten miles, which brought us to the Grand Ronde valley. We descended the most difficult and highest hill we have yet seen. This is the best and most beautiful place we have seen on the whole road or, in fact, in our lives, and is said to be a fair specimen of western Oregon*“.⁸⁹

Přestože údolí Grande Ronde slibovalo perfektní podmínky pro farmaření, nikdo z emigrantů se tu nerozhodl usadit. Ve 40. letech to pořád bylo neznámé, nebezpečné a nechráněné území. Pokud se tu přesto někdo usadil, bylo to mnohem později.⁹⁰

Odtud bylo možné pokračovat na sever do státu Washington. Důležitým památným místem tu bylo Whitman Mission. Místo neslo název podle Marcuse Whitmana a jeho ženy,

---

⁸⁷ TRINKLEIN, M. Oregon Trail [online], c 2012 [cit. 2013-05-29].

<<http://www.america101.us/trail/FtBoise.html>>

⁸⁸ CLINKINBEARD, A. D. Across the Plains.

⁸⁹ EWING, T. E. „Seeing The Elephant“. The Oregon Trail in 1852 [online], c 1916 [cit. 2013-05-29].

<http://oregontrail1852.webstarts.com/diary_of_oregon_trail_1852.html>

⁹⁰ TRINKLEIN, M. Oregon Trail [online], c 2012 [cit. 2013-05-29].

<<http://www.america101.us/trail/00.n.granderonde.html>>

kteří sem dorazili v roce 1836. Snažili se tu spolu s dalšími navázat vztahy s původními obyvateli – Indiány kmene Cayuse. Vztahy mezi nimi se ale postupně vyostřili natolik, že v roce 1847 byla Whitmanova družina Indiány vyvražděna.⁹¹

Další možností bylo pokračovat dál na západ po souši až do pevnosti The Dalles. „*Came to The Dalles this forenoon. I was rather disappointed in the appearance of things here, as I expected to see more houses, etc. There are two stores, which are pretty well stocked with provisions, dry goods, etc., one blacksmith shop, and one or two other small houses. The boat landing is near. There are large flatboats capable of holding 30 or 40 wagons when taken apart, and much else besides. These go to the Cascades 40 miles below, where steamboats receive the loading and take it to Portland, Oregon City, etc. We bought some provisions, as ours were nearly exhausted. Paid at the rate of 18 dollars per hundred for flour, two and a half dollars for potatoes.*“⁹²

Pokračovat z pevnosti The Dalles dále po souši bylo náročné a tak se většina emigrantů rozhodla pro náhradní řešení. Nechali se naložit na lodě nebo rafty a dál pokračovali po řece Columbia - ti bohatší i se svými vozy a zvířaty, ti chudší se jich museli vzdát. Před sebou stále měli kolem sta mil a ani sjíždění řeky Columbia nebylo právě jednoduché. Nejdříve si emigranti budovali rafty sami a řeku sjížděli na vlastní pěst. Jelikož to bylo nebezpečné a řeka byla místy značně divoká, začali si na to emigranti najímat experty, což byli původní obyvatelé – Indiáni. Čím více emigrantů se blížilo a toužilo po najmutí raftu pro sebe, svá zvířata i věci, tím méně volných raftů, či lodí bylo k dispozici a začaly se tvořit fronty. Někteří čekali dny, jiní dokonce týdny, než na ně přišla řada.⁹³ „*We have engaged our passage down the Columbia this morning in a canoe with the Indians. Left our wagon to be shipped to order after the rush is over. The wind blew so heavy that we were obliged to lay by, not being safe to travel in the canoe. We left the boat and walked about two miles before we found a convenient place for the boat to land. It is too heavily loaded with seventeen persons and a quantity of luggage. This was about 10 o'clock. Stopped until 3 o'clock. The wind not quite as heavy. Expected to travel all night, but were again obliged to lay by on account of the wind.*“⁹⁴ Ve svém deníku popisuje tyto události také Martha Bonser Armstrong. Její zápisy

---

⁹¹ Whitman massacre [online], c 2009, last revision 20 Nov 2013 [cit 2013-05-13]
<http://en.wikipedia.org/wiki/Whitman_massacre>

⁹² EWING, T. E. „Seeing The Elephant“. The Oregon Trail in 1852 [online], c 1916 [cit. 2013-05-29].
<http://oregontrail1852.webstarts.com/diary_of_oregon_trail_1852.html>

⁹³ TRINKLEIN, M. Oregon Trail [online], c 2012 [cit. 2013-05-29].
<<http://www.america101.us/trail/TheDalles.html>>

⁹⁴ RUDD, L. A. Diary of Westward Travel (1852). [online, cit 2013-05-05].
<http://wps.ablongman.com/wps/media/objects/30/30884/primarysources1_17_1.html>

obsahují podrobné líčení, jak se z pevnosti The Dalles plavili po řece Columbia. Nejdříve bylo třeba postavit ploché lodě, na které by se dalo naložit vše, s výjimkou dobytka. K tomu účelu použili stromy stojící na břehu řeky. Stavba jim zabrala celý měsíc. „*The trees were cut and whipsawed into boards, beams, and gunwales, and all were put together with wooden pegs, for they had no nails. The gunwales of the boat were heavy timbers hewn from huge trees, measuring 6 feet deep and a foot thick. To make the big boat water-tight, pine gum was gathered by the children and boiled in a big iron kettle.*“⁹⁵ Poté se všichni nalodili i se svými vozy, jenom pár mužů muselo jít pěšky a hnát před sebou dobytek. „*Everything was then put aboard the big boat. The wagon beds were placed close together, running-gear piled high, people crowded close, the Argonauts set forth on the breast of the great river. Not relying on the current of the river for progress, John had equipped the craft with long “Sweep” oars on the sides and another long oar at the back to guide the boat with its precious load. After many days of water travel, they reached the Upper Cascades, where they landed on the north side of the river to take advantage of the five mile portage around the falls. Here they unloaded their freight, set up their wagons and reloaded them.*“⁹⁶

Jiným řešením bylo vydat se po cestě Barlow Road, která byla vytvořena a následně otevřena mezi léty 1846 - 1848. Sam Barlow byl také původně jedním z pionýrů, cestujících po Oregonské stezce. Jak sjíždění řek získávalo na popularitě, zvyšovala se i cena za půjčení lodí a doprovodu. Sam Barlow byl jedním z emigrantů, kterým se vysoké ceny nelíbily, a rozhodl se nalézt cestu přes horu Mt. Hood v horách Cascade Mountains, které stály v cestě a dělily cestující od cílového údolí Willamette Valley.⁹⁷ „*We came in over the old Barlow Fall Road, at the foot of Mt. Hood. It was a terrifying experience. All one day we traveled over a peculiar shaped ridge called the Devil's Backbone. It was high and the surface was covered with chuck holes which made it almost impassible. Where the road left off there was almost a straight drop down. It was necessary for us to rough lock the wheels and tie trees to the rear of the wagons to operate as a drag to hold them back. We also used chains on the wheels to keep them from turning around. Only two oxen were hitched to a wagon and a man was stationed on each side with a whip in order to keep them going in the right directions. The side of the hill was covered with women, children and the cattle that were turned loose. So*

---

⁹⁵ Tamtéž.

⁹⁶ ARMSTRONG, M. B. A travel log of 1847. [online, cit 2013-05-05].
<<http://www.oregonpioneers.com/BonserFamily.htm>>

⁹⁷ TRINKLEIN, M. Oregon Trail [online], c 2012 [cit. 2013-05-29].
<<http://www.america101.us/trail/00.n.barlowroad.html>>

steep was the grade that some of the women had to be assisted. A few days before, a man had been killed here when his wagon turned over on him.”⁹⁸

Také Anna Dell Clinkinbeard popisuje úlevu, kterou po překonání nejvyšší hory Mt. Hood, pocítili: „*It would be hard to describe the feeling of relief we had when we knew that the last bit of hard road was behind us. The next day ended that summer's journey. Until the following year we were to stay in the Willamette Valley. After four long months of travel we were in the new land, a new country, yes, a new world. To us children the journey had seemed an interval of months of play; then from the familiar life of a long-settled region, we were dropped into the barrenness, and the richness, of the new, the untried.*”⁹⁹

V údolí Willamette už na emigranty čekal cíl jejich 2000 mil dlouhé cesty - město Oregon City. Odtud se už každý rozprchl sám a na vlastní pěst, aby začal nový život.

---

⁹⁸ DUNN, M. Hill. Isaac Hill. Pioneer of 1849 and 1852[online], c 2011 [cit. 2013-05-24].
<http://www.oregonpioneers.com/IsaacHill_1849.htm>

⁹⁹ CLINKINBEARD, A. D. Across the Plains.

6 Závěr

Osídlování Oregonu začalo v druhém desetiletí 19. století. Díky úspěšnému obchodu s kožešinou, založil Jacob Astor v roce 1811 první obchodní stanici v Oregonu nazývanou Fort Astor - dnes město Astoria. V roce 1812 vypukla na několika frontách tzv. „druhá válka o nezávislost“ mezi Spojenými státy a Velkou Británií. Ta probíhala v Atlantickém oceánu, na jihu a na severozápadě USA. Důsledkem mimo jiné bylo, že nadvládu nad dnešním Oregonem získala Velká Británie, která se snažila zničit vše, co bylo americké. Fort Astor získala Velká Británie pro sebe a přejmenovala na Fort George. Hlavní slovo v obchodování měla tedy Velká Británie se společností North West Company (NWC), kterou založil David Thompson, jež v roce 1792 prozkoumával toky řeky Columbie. Jako konkurence pro ni byla American Pacific Fur Company (PFC). Přestože na území dnešního Oregonu měly od roku 1812 a oficiálně na základě dohody z roku 1818 přístup obě země, monopol na obchod měla jednoznačně Velká Británie. NWC se rozrůstala takovým způsobem, že v roce 1813 byla schopná celou PFC koupit. V roce 1820 už společnost ovládala šest nově vybudovaných obchodních stanic včetně Fort George. V roce 1821 byla NWC pohlcena rozrůstající se britskou společností Hudson Bay Company. Jak se ale počet amerických obchodníků a křesťanských misionářů na západě rozrůstal a také díky prvnímu emigračnímu vlaku „the Great Migration“, bylo v roce 1843 v Oregonu již tolik Američanů, že si sami založili svou vlastní vládu a konstituci podobnou konstituci Spojených států amerických a do čela bylo zvoleno šest guvernérů. Tímto činem dali obyvatelé Oregonu jasně najevo, že by jim měli vládnout Spojené státy americké a nikoliv Velká Británie. V roce 1846 se Velká Británie a Spojené státy dohodly o rozdělení území podle čtyřicáté-deváté rovnoběžky, což je dnešní hranice mezi Spojenými státy americkými a Kanadou. V roce 1850 pak bylo na území dnešního Oregonu, Washingtonu, Idaha a části Wyomingu vyhlášeno „the Donation Land Law“, na základě kterého bylo každému svobodnému muži nad 21 let přiděleno 1,3 km² půdy a manželskému páru, který do Oregon Territory dorazil do 1. 12. 1850, bylo přiděleno 2,6 km² do společného vlastnictví. Byl to jeden z prvních zákonů, který umožňoval vdaným ženám vlastnit půdu na své jméno. Polovina půdy byla nabízena imigrantům až do roku 1854 pod podmínkou, že na daném území budou hospodařit alespoň čtyři roky. Po tomto roce už půda nebyla zdarma, ale bylo možné ji koupit.¹⁰⁰

---

¹⁰⁰ Oregon Trail [online], last revision 19 December 2012 [cit. 2013-05-13].
<http://en.wikipedia.org/wiki/Oregon_trail>

Mezi lety 1840 - 1869 odešlo přímo do Oregonu kolem 80 tisíc emigrantů. Zatímco do doby prvního emigračního vlaku v roce 1843 to bylo pouhých 200 lidí, v roce 1844 se jich už na cestu vydalo kolem 1500. V roce 1852 se počet emigrantů vyšplhal dokonce až na 10 tisíc, což bylo úplné maximum. Od roku 1852 se počet emigrantů do Oregonu začal opět snižovat. V roce 1853 to bylo ještě 7,5 tisíce, následující rok 6 tisíc a v pozdějších letech průměrně 1500 lidí za rok.¹⁰¹

Za zmínění ještě stojí, že Oregonská stezka nebyla jedinou stezkou vedoucí na západ. Většinu své trasy sdílela spolu s Kalifornskou a Mormonskou stezkou, které se od ní po překročení South Passu oddělovaly. Kalifornská stezka vedla polovinu trasy po Oregonské stezce a za hranicemi Wyomingu u pevnosti Fort Hall v Idahu se od ní oddělila a zamířila na jih do severní Kalifornie. Kalifornie, která byla po mexicko-americké válce v roce 1847 rozdělena mezi USA a Mexiko (a severní/americká část Kalifornie byla v roce 1850 ustanovena jako stát Kalifornie a připojena k Unii), se stala velmi populární destinací poté, co v roce 1848 objevil James Marshall poblíž města Coloma zlato.¹⁰²

Mormonská stezka se od Oregonské odpojila u pevnosti Fort Bridger. Dále směřovala do Utahu a končila u Great Salt Lake. Mormoni neboli Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů byli na rozdíl od ostatních k daleké cestě přinuceni, když byli vyhnáni z Missouri a Illinois. Jejich motivací tedy bylo najít izolované místo, kde by se mohli v klidu usadit a věnovat své víře.

Mezi další stezky vedoucí přes Spojené státy ještě patří Santa Fe Trail, Old Spanish Trail a Southern Emigrant Trail. Santa Fe Trail vedl přes státy Missouri, Kansas, Oklahoma, Texas a Nové Mexiko. Během mexicko-americké války sloužil jako hlavní trasa americké invaze. Old Spanish Trail byl velmi populární mezi lety 1830 – 1848, kdy představoval hlavní obchodní tepnu mezi Kalifornií a Novým Mexikem. Southern Emigrant Trail byl využíván převážně emigranty, kteří se vydali hledat do Kalifornie zlato.

První touha k vlakovému propojení východu a západu Spojených států amerických se objevila krátce po vynalezení lokomotivy. První vlaky začaly jezdit ve třicátých letech 19. století na východě a do čtyřicátých let se rozšířily i na jih a střední východ USA. Ve čtyřicátých letech se rozmohla touha po stěhování na západ ať už za novou půdou, nebo zlatem v Kalifornii a myšlenka ke snazšímu cestování napříč kontinentem se utvrdila.

---

¹⁰¹ UNRUH, J. D. The Plains Across the Overland Emigrants and Trans-Mississippi West 1840–1860. University of Illinois Press 1993, s. 119-120.

¹⁰² California. The History Channel website [online], 2013 [cit 2013-05-05]. <http://www.history.com/topics/california>

V padesátých letech vyrazilo několik skupinek sponzorovaných kongresem, aby prozkoumali terén a rozhodli, kudy by železnice měla vést. Trasa byla rozhodnuta a v roce 1861 podepsal prezident Abraham Lincoln tzv. Pacific Railway Act, díky kterému byly připsány dotace 32 000 dolarů na každou postavenou míli železnice, a stavba byla svěřena společností Central Pacific Railroad a Union Pacific Railroad.

Zatímco společnost Union Pacific začala stavět železnici z východu, společnost Central Pacific pracovala proti ní ze západu. Měla mnohem těžší práci v hledání pracovníků – najímala především Iry v New Yorku, a pak je na západ musela posílat. Naproti tomu společnost Union Pacific to měla mnohem jednodušší – najala nezaměstnané vojáky z občanské války, kteří po roce 1865 přišli o způsob své obživy. Západní společnost Central Pacific ale brzy zjistila, že pracovníci čínské národnosti jsou mnohem pracovitější, a za pár let už tvořili přes 80% jejich pracovní síly.¹⁰³ Obě společnosti mezi sebou soupeřily. Snažily se položit více mil železnice než společnost druhá kvůli dotacím od státu. Toto soupeření zašlo až tak daleko, že se obě společnosti navzájem minuly a postavily o 200 mil tratě navíc. Kongres se musel rychle rozhodnout co s tím, a tak 9. dubna 1869 za konečné místo střetu zvolil Promontory Summit severně od Great Salt Lake. O měsíc později byly slavnostně zabity poslední symbolické zlaté hřebíky. Po trati přijela z každé strany jedna lokomotiva, aby se uprostřed střetly.¹⁰⁴ Západní a východní část Spojených států byly propojeny a cesta na západ již trvala místo šesti měsíců dva týdny. Hromadné proudění na západ pomocí vozů taženými voly posléze utichlo.

Ještě dnes je ale možné spatřit stopy po těchto pionýrech, jejich zvířatech či kolech vozů. Vyjetá pěšinka v krajině, vyryté jméno na útesech, pomník u cesty zemřelému jsou důkazem o jejich neobyčejném úsilí, o touze po lepším životě, nezdolné víře, naději a odvaze, kterou dnešní lidé mnohdy nejsou schopni pochopit. Nahlížet na tyto skutky lze ale také optikou původních obyvatel – Indiánů, kterým tito emigranti zničili jejich domov a způsobili tak v konečném důsledku zkázu celého národa, jenž byl nucen se uchýlit do rezervací. V každém případě se jedná o milník v Amerických dějinách, ze kterého lze vyvodit závěry a vzít si poučení i pro současnost.

Cílem práce bylo popsat, jak probíhalo postupné prozkoumávání a osidlování dnešního Oregonu, a přiblížit nejznámější Oregonskou stezku vedoucí na západ. Dále, proč se

---

¹⁰³ HALL, L. The Pacific Railway. A Brief History of Building the Transcontinental Railroad. [online] c 2012 [cit 2013-05-09]. < <http://railroad.lindahall.org/essays/brief-history.html> >

¹⁰⁴ Tamtéž

lidé v této době rozhodli vydat na cestu na západ, čím vším si museli projít a co vše museli podstoupit, aby byli úspěšní.

7 PŘÍLOHA

Mapa Oregonské stezky¹⁰⁵

¹⁰⁵ Western Wednesday – The Oregon Trail: Part Two [online] c July 25, 2012 [cit 2013-06-03].
<<http://merryfarmer.net/2012/07/25/western-wednesday-the-oregon-trail-part-two/>>

8 BIBLIOGRAFIE

- ABBOTT, J. G. Crossing the Plains 1852. Oregon journal 1911. [online] c 2005-12-29 [cit. 2013-05-24]. <<http://www.oregonpioneers.com/Abbott1852.htm>>
- APPLEGATE, J. A Day with the Cow Column in 1843. The Quarterly of the Oregon Historical Society Vol. 1, Oregon Historical Society 1900, s. 372-374.
- ARMSTRONG, M. B. A travel log of 1847. [online, cit 2013-05-05]. <<http://www.oregonpioneers.com/BonserFamily.htm>>
- Astor Expedition [online], c 2012, last revision 11 October 2013 [cit. 2013-04-14]. <http://en.wikipedia.org/wiki/Astor_Expedition>
- BROOKE, B. Oregon Trail: Wagon Tracks West [online], c 2013 [cit. 2013-04-14]. <<http://www.historynet.com/oregon-trail-wagon-tracks-west.htm>>
- California. The History Channel website [online], 2013 [cit 2013-05-05]. <<http://www.history.com/topics/california>>
- CLINKINBEARD, A. D. Across the Plains in '64. By Prairie Schooner to Oregon.
- DUNN, M. Hill. Isaac Hill. Pioneer of 1849 and 1852[online], c 2011 [cit. 2013-04-23]. <http://www.oregonpioneers.com/IsaacHill_1849.htm>
- Emigrant Trail in Wyoming [online], last revision 8 May 2013 [cit. 2013-05-09]. <http://en.wikipedia.org/wiki/Emigrant_Trail_in_Wyoming>
- EWING, T. E. The journey to Oregon over teh Oregon Trail, 1852. One Family's Story. [online], c 1916 [cit. 2013-04-16]. <<http://oregontrail1852.webstarts.com/>>
- FINLEY, G. Memoirs of Travel [online], c 1922 [cit. 2013-04-23]. <<http://lib-operations.sonoma.edu/fin/aaa-0709.html>>
- FLORA, S. What should I pack? [online] c 2007 [cit. 2013-04-23]. <<http://www.oregonpioneers.com/packing.htm>>
- GOWDY of McMINNVILLE, J. T. Crossing the plains. Personal Recollections of the Journey to Oregon in 1852, Dayton, Yamhill County, Oregon, September 1906.
- Great Sioux War of 1876 [online], last revision 31 October 2013 [cit. 2013-05-09]. <http://en.wikipedia.org/wiki/Great_Sioux_War>
- GREENSTREET, E. L. Sam Barlow & The Barlow Road [online], c 2000 [cit. 2013-04-28]. <<http://www.rootsweb.ancestry.com/~genepool/barlowrd.htm>>
- HALL, L. The Pacific Railway. A Brief History of Building the Transcontinental Railroad. [online] c 2012 [cit 2013-05-09]. <<http://railroad.lindahall.org/essays/brief-history.html>>
- Letter of Ramsay Crooks to the Detroit Free Press, June 28, 1856.
- Making The Trek [online], last revision 16 Nov 2013 [cit. 2013-04-16]. <<http://www.nps.gov/oreg/historyculture/history1.htm>>
- MARKLEY, B. Up the Missouri River with Lewis and Clark: From Camp DuBois to the Bad River, 2005, kapitola 1.
- McAULEY, E. A. Iowa to the "Land of Gold" [online], c 1996 [cit. 2013-04-23]. <<http://xroads.virginia.edu/~HYPER/HNS/domwest/mcauley.html>>

- McDADE HOOD, M. Woodland Letters [online], c 2011 [cit. 2013-05-09].
<http://www.oregonpioneers.com/Woodland_Letters1852.htm>
- MEEKER E. The Ox Team or the Old Oregon Trail 1852 - 1906. [cit 2013-05-13].
<<http://www.oregonpioneers.com/EzraMeeker1852.pdf>>
- NATIONAL HISTORIC TRAILS. Auto Tour Route Interpretive Guide. Along the Snake River Plain Through Idaho, Salt Lake City, Idaho 2002, s. 2.
- NATIONAL HISTORIC TRAILS. Across Wyoming, Salt Lake City 2007, s. 30.
- NATIONAL HISTORIC TRAILS. Nebraska and Northeastern Colorado, Salt Lake City 2006, s. 21-22.
- Oregon National Historic Trail [online], c 2002, last revision 15 Sep 2010 [cit. 2013-04-14].
<http://www.gorp.com/parks-guide/travel-ta-hiking-oregon-sidwcmdev_068992.html>
- OREGON PIONEER ASSOCIATION (1880), "Occasional Address for the Year 1847," Transactions of the Ninth Annual Re-union of the Oregon Pioneer Association; for 1879, Salem, Oregon: E. M. Waite, Steam Printer and Bookbinder, s. 32-42.
- Oregon Trail [online], last revision 19 December 2012 [cit. 2013-05-13].
<http://en.wikipedia.org/wiki/Oregon_trail>
- PARKMAN, F. Oregonská stezka, Praha 1992, s. 11.
- Provisions on the Trail [online], c 2013, last revision 02 February 2013 [cit. 2013-04-23].
<http://www.historicoregoncity.org/index.php/widgetkit/oregon-trail-history/item/provisions-on-the-trail?category_id=6>
- RUDD, L. A. Diary of Westward Travel (1852). [online, cit 2013-05-05].
<http://wps.ablongman.com/wps/media/objects/30/30884/primarysources1_17_1.html>
- SEIGNEUR, C. B. West Linn, Charleston SC 2008, s. 7.
- South Pass (Wyoming) [online], last revision 21 June 2013 [cit. 2013-04-14].
<[http://en.wikipedia.org/wiki/South_Pass_\(Wyoming\)](http://en.wikipedia.org/wiki/South_Pass_(Wyoming))>
- TRINKLEIN, M. Oregon Trail [online], c 2012 [cit. 2013-04-18]. <<http://www.america101.us/trail/Power.html>>
- UNRUH, J. D. The Plains Across the Overland Emigrants and Trans-Mississippi West 1840–1860. University of Illinois Press 1993, s. 119-120.
- Western Wednesday – The Oregon Trail: Part Two [online] c July 25, 2012 [cit 2013-06-03].
<<http://merryfarmer.net/2012/07/25/western-wednesday-the-oregon-trail-part-two/>>
- Whitman massacre [online], c 2009, last revision 20 Nov 2013 [cit 2013-05-13]
<http://en.wikipedia.org/wiki/Whitman_massacre>
- WOODGER, E., TOPOROV, B. Encyclopedia of the Lewis and Clark expedition, NY 2004, s. xvii.